

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WATER | AIR | EARTH | FIRE
The Holiday Novellas

Merry and Bright

RILEY NASH



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

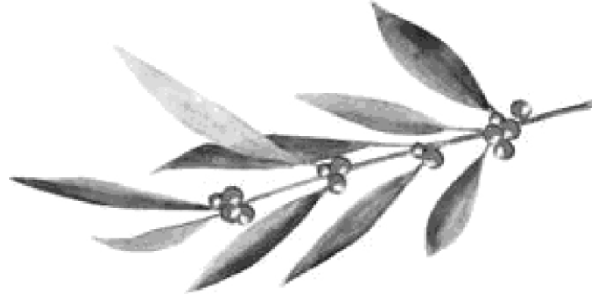
Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



Merry and Bright



Su, Air, Toprak, Fire Tatil
Roman1.0

Riley Nash tarafından

Telif Hakkı© 2023 by Riley Nash

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olayların yanı sıra mevcut herhangi bir kurum, ajans, yayın, marka veya kamuya mal olmuş kişilerin katılımı tamamen hayal ürünüdür ve gerçekte hiçbir dayanağı yoktur. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Kapak: Coffin Print Designs

*Mükemmel kusurlu insanlardan oluşan bu ailede kendilerine bir yer bulan
herkese*

Tüm sevginiz ve teşvikiniz için teşekkür ederim

Author's Note

Bu romanlardan tam anlamıyla keyif alabilmek için Su, Hava, Toprak, Ateş serisindeki tüm kitapları ya da en azından çoğunu bitirmenizi şiddetle tavsiye ederim. Bu kitap dokuz ana karakterin bakış açılarını içermektedir ve onların HEA'ları ile ilgili spoiler içerebilir.

Hangi kitabın hangi çiftin hikayesini anlattığını bulmak için yardıma ihtiyacınız varsa lütfen aşağıdaki okuma kılavuzuma bakın.

[Tut Beni Altında](#) - Ethan ve Victor

[Beni Düşür](#)+ [Ve Tüm Yıldızları \(novella\)](#) - Jonah ve Gray

[Bana Harikaları Göster](#) - Jackson ve Oliver

[Bana Günah İşlemeyi Öğretin](#) - Colson, Alek ve Benji

İÇİNDEKİLER

Her Şey Parlak

1. Jax
2. Gri
3. Ethan
4. Jonah
5. Ollie
6. Victor

Neşeli Olasın

1. Victor
2. Gri
3. Jax
4. Alek
5. Jonah
6. Ethan
7. Benji
8. Ollie
9. Colson

Sonsöz

All is Bright



Bu Noel, Bana Mucizeleri Göster ve Bana Günah İşlemeyi Öğret
kitaplarındaki olaylar arasında geçiyor

All Is Bright'ın bu versiyonu ilk olarak Smashwords'te yayınlanan versiyonla
aynıdır



I Arabadaki herkes uyuduktan sonra araba kullanmayı seviyorum. Durgunlukta özel bir şey vardır, motorun uğultusundan ve yolcularınızın size güvendiği sıcak hissinden başka bir şey yoktur. Onları yolculuğunuzun sonuna kadar güvenle taşımak için. Gözlerimi geniş karlı düzlüklerden ve alçak Aralık bulutlarından kızım Megan'a ve arkadaki en iyi arkadaşı Eli'ye gizlice bakıyorum. İkisi de baygın, kızımın sarışın kafası onun koyu kıvrırcık kafasına yaslanmış. Ollie yolcu koltuğunda yanağını koltuk başlığına dayamış ve bir elini kalçama atmış, usulca horluyor.

Dikiz aynasına baktığımda arkamızda Gray ve Jonah'ın uzun pikabının ızgarasını, küçük kızları Kenzie ve bebekleri Davey'i görebiliyorum. Küçük karavanımız Iowa'dan Wyoming'e gitmek için sekiz saatte iki eyalet aştı, Gray'in Seattle'dan arkadaşları Noel için hepimize bir ev kiraladı.

Tüm bu saçmalıklar yüzünden o kadar gerginim ki, fırtına gibi sigara içiyor ve yanağımın içini çiğneyerek çiğniyormuşum gibi hissediyorum. Jonah ve Gray'e ısınmam aylarımı aldı ve şimdi hiçliğin ortasında tanımadığım daha fazla insanla kapana kısılmış durumdayım, beni huzursuz ve depresif yapan bir bayramı kutluyorum.

Buradayız çünkü Oliver'ın umut dolu mavi yavru köpek gözlerine hayır diyebilecek her parçamı ameliyatla aldığından eminim.

Yaprak dökmeyen ağaçlarla bezeli bir yamaca tünemiş, yüksek pencerele görkemli bir pansiyon gördüğümde uzanıp Oliver gerinip esneyene kadar kaburgalarını dürtüyorum. Benim gibi birinin böyle süslü bir eve tek başına gelmesi yanlış geliyor, özellikle de rezervasyonu yapan adamları tanımiyorken. En azından Ollie onlarla bir ya da iki kez akşam yemeği için buluşmuştu.

Minivanımız çamurlu toprak yolda sıkışmadan güçlkle ilerliyor. Zirvede, tüm kapıları açık, bizi karşılamayı bekleyen beş arabalık devasa bir garaj bizi karşılıyor. Washington plakalı kırmızı Ford Bronco ev sahipleriimiz Ethan ve Victor'a ait olmalı. Yanlışlıkla başkalarının arabalarına zarar vermemek için en uzak noktaya park ediyorum.

Oliver koltuğunun arkasına yaslanıyor ve iki genci uyandırmaya çalışıyor. Dört saat önce öğle yemeği için durduğumuzdan beri ilk kez bacaklarımı uzatarak sürücü tarafındaki kapıdan açılıyorum ve nefesim buhar bulutları oluşturarak soğuk havayı ciğerlerime çekiyorum. Bu kokudan mumlar satmalılar - çam ve amberle karışık temiz kar.

Ellerimi ceplerime sokarak dri- veway'in kenarına gidip manzarayı inceliyorum. Güneş bulutları eriterek soluk mavi bir gökyüzü ortaya çıkarmış, neredeyse bakılamayacak kadar keskin ve berrak. Bu kahverengi otlak Iowa'dan daha ıssız geliyor ve bana Colorado'da büyüdüğüm çorak, yalnız kışları hatırlatıyor. Ağırılığımı değiştiriyorum ve yumruğumu hafifçe kalçama vuruyorum, sadece Ollie'nin beni çekip çıkarabileceği kadar kafamın içine girmekten kaçınmaya çalışıyorum.

Histerik, tiz bir havlama sessizliği bozuyor, donmuş çakıllarda minik pençelerin tırmalandığını duyana kadar gittikçe daha da yükseliyor. Saniyeler sonra, kirli beyaz tüylerden oluşan bir top koridoru yırtıyor ve kendini bana doğru fırlatarak kalçama doğru uçarcasına bir sıçrayış yapıyor. İt sıçrayıp poposunun üzerine düşüyor, sonra ayağa fırlayıp arka ayakları üzerinde zıplamaya başlıyor, patilerini yalvarır gibi havaya kaldırıyor.

Arkamda biri tiz bir sesle "*Köpekçik!*" diye bağıyor ve ben gerçekten kızım mı yoksa neredeyse kırk yaşındaki erkek arkadaşım mı olduğunu anlayamıyorum. Ollie soruma koşup dizlerinin üzerine çökerek kollarını açıp beni davet ettiğinde cevap veriyor. Köpek onun kollarına tırmanırken o da bir anda köpeğin yeni en iyi arkadaşı oluyor.

göğsünü ve yüzünün her tarafını yalamaya başlar, bu sırada o kıkırdar ve itirazlar eder.

Sahibi evin yan tarafında gönülsüzce koşuyor, aslında bunu yapmaktan çok evcil hayvanını kovalıyormuş gibi görünmeye çalışıyor. Yavaşlayarak yürüyor ve ağzından dumanlar çıkaran sigarasıyla bize doğru geliyor. Parlak yeşil puffer ceket ve avcılara satılan neon turuncu şapkalarından biriyle göz kamaştırıyor, büyük güneş gözlükleri kış güneşini tepeden yansıtıyor.

"Aşağı Rio," diye mırıldanıyor umursamazca, köpeğin itaat edip aldırmadan. Köpek onu görmezden geliyor ve Ollie'i sevgiyle parçalamaya devam ediyor.

Yeni gelen güneş gözlüklerini çıkarıp keskin, soluk gözlerini ortaya çıkarıyor ve elini bana doğru uzatıyor. Sıcak arabada geçirdiğim saatlerden sonra kısa kollu giymişim ama dövmelerime ya da kolumun iç kısmındaki kalın yara izine bakmıyor bile. "Peki sen hangisisin?" diye soruyor, burnunu kırıştırarak yarı gülümsüyor, yarı yüzünü buruşturuyor. "Herkesin izini kaybediyorum."

Ben cevap veremedim Gray, kamyonu park ettikleri garajdan yürüyerek geliyor ve altlarından çamurlu su damlayan, birbiriyle uyumsuz araç sırasını tamamlıyor. Tüm çocuklar -ve yetişkin çocuklar, Ollie ve Jonah- küçük hayatının en güzel zamanlarını geçiren Rio'ya hayranlıkla bakmakla meşguller.

"Bu Jackson. Jackson, bu da Victor," diye gürlüyor avukat, kolunu arkadaşına dolayarak. Victor'un da Gray'e sarılıp yüzünü bir an için büyük adamın ceketine gömmesini ve Gray'in elinin onun saçlarını bulmasını merakla izliyorum. Ollie bir keresinde bana birlikte yaşadıkları acıyı anlatmıştı ama şimdi bunu kendim görebiliyorum, hassas ve karmaşık bir şey.

Boğazımı temizliyorum ve bu tatilde davetsiz misafirmişim gibi hissetmenin yarattığı endişeden sıyrılıyorum. "Bana Jax diyebilirsin. Bu da Ollie."

Oliver yanımda beliriyor ve elimi tutuyor, saçlarını okşayan esintiyle utangaç bir şekilde sırtlıyor. "Seni tekrar görmek güzel Victor." Victor'un donuk yüz ifadesi küçük, istemsiz bir gülümsemeye dönüşüyor, sanki o bile Ollie'nin yüzüne karşı koyamıyor.

"Kahretsin, ne kadar da çoksunuz," diye düşünerek köpeğiyle oynayan çocuk kalabalığını ve Jonah'ın kucağındaki bebeği tarıyor. "Ne zaman arkamı dönsem çoğalıyorsunuz. Hepiniz nerede uyuyacaksınız bilmiyorum."

Sesi pek ciddi gelmiyor, ev de bunun beş katı insanı alacak kadar büyük görünüyor, ama yine de rahatsızlık verip vermediğini merak ediyorum. Victor bir şey hatırlamış gibi gözlerini kırıştırarak iç geçiriyor. "Ah, evet. Hepinizi kahve içmeye davet etmem gerekiyordu. Unutmam köpeğin suçu. Bu bir anda elime düştü." Sigarayı belli belirsiz sallıyor. "Devam et."

Gray sadece kıkırdıyor, başını sallıyor ve kulübenin ön kapısına doğru akına katılıyor. Oliver'ı takip etmek yerine, hâlâ Victor'un söylediklerinde ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Eğer çok kalabalık olursak, ev sahipleri beni tanımadığı için otel bulmayı teklif eden kişi ben olmalıyım.

"Hey."

İrkilerek yukarı baktım. Victor sigara kutusunu uzatıyor, sarı kaşlarını kaldırmış. Kabul ettiğimde bir tanesini avucuma sıkıştırıyor, sonra da bir çakmak çıkarıyor. Elimle alevi koruyorum, benim için yakarken beresi alnıma değişiyor. "Donmuyor musun lan sen?" Tişörtüme bakıyor.

Omuz silkiyorum. "Henüz değil."

"Tanrım." Bir nefes daha çekiyor. "Böyle şeylere alışık değilim. Daha önce üç palto giymiştim ama Ethan bana saçmaladığımı söyledi, bu yüzden şimdi üşüyorum. Umarım mutludur."

Bir an boş boş ona bakıyorum, sonra kendime rağmen gülmeye başlıyorum. Yüzünde yine o alaycı yarım gülümseme beliriyor. Sevdığımız tüm insanlar içeriye süzülürken, kahkahaları esintiyle bize doğru taşınırken, bir süre rahat bir sessizlik içinde sigara içiyoruz.

"Gray'den senin hakkında biraz şey duydum." Ufku inceliyor, gökyüzünün yansıması gözlerini puslu bir mora boyuyor. "Sokak hayvanları burada hoş karşılanır. İnanın bana, bunu bilirdim."

Umursamadığı belli olan bir şey filtrelerimi kırıyor ve başka türlü asla yapmayacağım şeyleri itiraf ediyorum. "Hiç böyle bir aile gezisine çıkmamıştım. Hiç gerçek bir Noel geçirmedim. Nasıl olduğunu bile bilmiyorum."

Burun deliklerinden yavaşça duman üflüyor, bana bakmıyor. "Eskiden Noel'i bir-" Dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini kısarak uzaklara bakıyor, sonra omuz silkiyor. "Ethan artık her tatili en iyi tatilimiz yapmaya kafayı takmış durumda. Bu onun fetişi gibi bir şey." Sesi sinirli geliyor ama gözlerindeki yumuşaklığı gizleyemiyor. "Sanırım sinir bozucu aileye hoş geldin."

Ollie'nin bana artık bir ailem olduğunu söylemesi bir şey. Bu onun işi. Ama yeni bir arkadaş edinmek ve bunu ondan duymak... Kelimeler içime işliyor ve göğsümde kıvrılıyor, sıcak ve ağır. "Teşekkürler."

Sigaralarımız biterken, kulübeye doğru ilerliyoruz. Victor konuyu aniden değiştirerek, "Motosiklet tutkunu olduğunu duymuştum," diyor.

"Elbette." Kışları, bisiklete binmek neredeyse hiç güvenli olmadığı ve Megan'la inşa ettiğimiz bisiklet garajda kilitli kaldığında huzursuz oluyorum.

"Partnerinizin size bir tane almasına nasıl izin veriyorsunuz?"

Ona bakarken dudaklarımda bir gülümsemenin belirttiğini hissedebiliyorum. "Ona arkamda at sürerken çok fena görüldüğünü söylüyorum."

Kendi dumanından öksürmeye başlayacak kadar sert bir şekilde burnunu çekiyor ve Ollie'nin belalı görünmesi fikrinden mi yoksa bisikletin üzerine tünemiş kendi adamını hayal etmekten mi bilmiyorum.

"Bunu benden duyması mümkün değil; söylediğim tek bir kelimeye bile inanmıyor. Bunu yapmak zorundasın. İşte sana görev; önümüzdeki üç gün içinde Ethan'ı bir motosikletin üzerinde çok seksi görüneceğine ikna et, ama sadece ben sürersem."

Bununla birlikte, önümden geçerek, yaprak dökmeyen bir çelenkle süslenmiş ağır sedir ön kapıya doğru ilerliyor.

Gerçekten bu kadar kolay mı? Hayatım boyunca farklı görüldüğüm için, yara izlerim ve vücudumu kaplayan dövmeler yüzünden dışlandım. Ama bu evdeki hiç kimse birbirine benzemiyor; 1.80 boyundaki şık avukattan tek kollu şapşala, kendi ördüğü kazağı giyen yufka yürekli babaya kadar... Victor her neyse. Bu hiçbirini rahatsız etmiyor. Hepsi kabul edilmiş ve bir şekilde bütünler. Sanki kırık parçalarını bir araya getirmişler ve onları yırtık pırtık ve güzel bir şeye yapıştırmışlar gibi.

Gerçekten bu kadar kolay olabilir mi? Belki .



Jonah ve ben çocuklarımız için Noel'i abartılı ve sevimsiz de olsa masalsi bir şekilde geçirmeyi seviyoruz. İstemediğimiz çocukları evlat edindik böylece biz onlara her şeyi verebildik onlar

başka türlü deneyimleyemeyeceğim, hiç sahip olmadığım her şey. Ve buna mükemmel tatil anıları da dahil. Ethan, Hallmark Noel'i arayışımızda benim müttefikim - kamyonlardan çelenkler, ışıklar, çoraplar, kurabiye kesikleri, her şeyle dolu iki plastik küvet getirdiğimde Victor sadece gözlerini deviriyor.

Ateşin yanındaki ocakta uyukluyor ve çadırın içinden, yarı kapalı gözlerle diğer yetişkinlerin ve çocukların akşam yemeğinden sonra kulübenin büyük odasını ve Ethan'la dün aldıkları ağacı süslemeye başlamalarını izliyor. Jackson da kararsız görünüyor, ama yavaş yavaş hareketleniyor, garajda bulduğumuz merdiveni tutuyor ve çelenkleri asmak için tepede umursamazca dengede dururken Ollie'yi telaşlandırıyor.

Soluk, karla ağarmış güneş ışığı iki katlı pencereden içeri süzülüyor, en sevdiğim klasik caz Noel çalma listesi arka planda usulca çınlıyor. Bebek Davey omzumda uyuyor, küçük bedeni göğsümde topraklayıcı bir ağırlık oluşturuyor. O bizim ilk bebeğimiz ve ben ona takıntılıyım. olsa onu 7/24 kucağıma alırdım. Jonah'ın onu kucağıma almak için benimle savaşması gerekti.

yoksa bir daha hiç uyumaz ve mutlu bir şekilde ölürdüm.

Eli ve Megan, Kenzie'nin karışık paketten tüm naneli çikolatalı şekerleri çaldığını fark ettiklerinde büyük bir çılgılık atarlar. Onu odanın içinde kovalıyorlar, yetişkinlerin arasından kaçıyor ve takılmamaya çalışıyorlar. Çılgınca kıkırdayarak arkama geçiyor ve kollarını belime dolayarak yüzünü sırtımın alt kısmına saklıyor. "Bana yardım et."

Boştaki elimle uzanıp at kuyruğunu çekiştiriyorum. "Yanlış ebeveyn soruyorsun, Canavar." Herkes Jonah'ın eğlenceli biri olduğunu bilir.

Tutuşunu sıkılaştırır. "Doğru değil. Bana ve Eli'ye babamdan çok daha fazla *evet* diyorsun."

Arkamı dönüp kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Bu doğru değil mi?"

"Bu doğru mu?" Oliver ağaca ışıklar asılırken Jonah'a neşeyle soruyor. Dudaklarını birbirine bastırarak suratını asmamaya çalışan Jonah başıyla onaylıyor.

Her gün bundan daha mutlu olamayacağımı düşünüyorum. Bu mümkün değil. Bir zamanlar boş olan kalbim daha fazlasını kaldıramaz. Ve yine de nasıl oluyorsa oluyor, tekrar tekrar, tüm hayatım sahip olacağımı hiç düşünmediğim küçük, mükemmel anlardan oluşuyor.

Yüzümdeki ifadeyi fark eden Jonah dizlerinin üzerinden sıçrayarak yanıma geliyor, kolunu sırtıma doluyor ve çenesini omzuma dayayarak gözlerime bakıyor. "İyi Noeller, bebeğim?" Onu öptüğümde yumuşak, mutlu bir ses çıkarıyor.

"Sen bekle. Daha yeni başladık."



HER NOEL SABAHİ OLDUĞU GİBİ, Jonah çocuklarımızdan bile daha erken uyanıyor. Bir insan saatine kadar sessiz ve uslu durmaya çalışıyor ama iç çekiyor, sağa sola saldırıyor ve beni de uyanık tutana kadar heyecandan titriyor. Bunun kasıtlı olduğundan oldukça eminim, çünkü genellikle çocuklarımızı ağaca bırakma zamanı gelene kadar seks yapıyoruz.

Bu yıl önce ben uyandım, alışık olmadığım kütük tavana bakıyorum, pek sık hissetmediğim bir gerginlikle mırıldanıyorum. Jonah

Geriniyor, esniyor ve yuvarlanıyor, beni ayakta görünce irkiliyor. "İyi misin, bebeğim?"

Hediye alışverişi için herkes toplanana kadar beklemem gerekiyor ama yapamıyorum. Ayağa fırlayıp bir eşofman altı giyiyorum. "Yatağın ortasına otur ve gözlerini kapat. Ben açabilirsin diyene kadar açma."

"Ben... uh... emin misin?" Aklımı gibi bana bakarken, boxer'ıyla çarşıftan çıkıp minderin ortasına doğru ilerliyor. "Bu yılın sonlarına doğru birbirimize hediye almak yerine Avrupa'ya bir gezi yapacağımızı söylemiştik... değil mi? Doğru mu hatırlıyorum? Yoksa bir rüya mıydı? Siktir, özür dilerim."

"Jonah..."

"Biliyorum, biliyorum. Sakin ol." Gözlerini kapatır ve kocaman bir nefes çeker, tekrar nefes verir.

"Şimdi kal."

Yatak odasının kapısını sürgüyle açıp koridorda hızla ilerliyorum. Arkamda onun cılız sesini duyabiliyorum: "Bekle, cidden az önce gittin mi?" Ama o benim iyi çocuğum; ne istersem onu yapacak.

Mutfaktan geçip kafamı çamurluğa sokuyorum ve Rio'nun battaniyesinden sıçrayıp mızızlanmasına neden oluyorum. O da Victor da bana kızgın. Köpek genelde sahibinin bacaklarının arasında kıvrılmış uyur ama Rio'nun yeni arkadaşına eşlik etmesi konusunda anlaştık - beni gördüğünde daireler çizen, kuyruğunu öfkeyle sallayan bir yaşındaki border collie. Ethan veteriner kliniği aracılığıyla bu yavru köpeği bulmama yardımcı oldu ve onu bana getirebilmek için uçak yerine Washington'dan onca yolu geldiler. Bu fikri tartıştığımızda iki kriterim vardı: sokak köpeklerinden oluşan ailemize katmak için bir kurtarma köpeği olmalı ve kocamın sınırsız enerjisinin en azından bir kısmına sahip olmalı ki birbirlerini yorabilsinler.

"Pekâlâ ufaklık." Eğiliyorum ve sırtımdaki gerginlikten dolayı homurdanıyorum, hevesle kıvranan köpeği göğsüme çekiyorum. "Benim için sessiz ol." Kalçamla kapıyı Rio'nun dışarı fırlayıp doğruca sahibinin odasına gitmesine yetecek kadar açıyorum. Onu içeri almak için geçerken Ethan ve Victor'un kapısını kırıyorum, sonra onları uyandırmamaya dikkat ederek tekrar kapatıyorum. Bu anı başka hiç kimseyle paylaşmak istemiyorum.

Jonah'nın gözleri hâlâ kapalı ama ileri geri sallanıyor, burnu sıkıntıyla kırıışmış, eliyle örtünün üzerinde hayali bir klavye çalıyor. Ayaklarımın sesini duyunca durdu. "Gray?"

"Kollarını uzat."

"Korkuyorum."

"Hazır mısın?"

"Hayır."

Kıpır kıpır tüy yumağı tenine değdiği anda tarifsiz bir ses çıkarıyor.
"Aç gözlerini."

"Gray," diye feryat ediyor usulca, tatlı kahverengi gözleri fincan tabağı büyüklüğünde, kucağındaki şaşkın border collie'ye huşu içinde bakarken. "Aman Tanrım. Şaka yapıyorsun, değil mi? Bir günlüğüne falan kiraladın ve sonra onu geri vermek zorundayım." Köpek çenesini yalamaya çalışırken kollarını köpeğin etrafında sıkıyor ve bana yalvaran bir ifade sunuyor. "Bana gerçekten bir köpek yavrusu mu aldın? Bunca zaman sonra?"

Yatağın kenarına oturuyorum ve parmaklarımı dağınık saçlarında gezdiriyorum. Yavru köpek kıvranıyor, kolumu ısırmaya çalışıyor. Yıllardır bir köpekten bahsediyorduk ama yine de bu şimdiye kadar yaptığım en spontane şey ve kendimi biraz mahcup hissediyorum. "Yani, bilirsin işte. Tüm aile için."

Alt dudağı dışarı fırlıyor ve köpeği göğsüne daha da yaklaştırıyor. "Şimdi değil. Hepiniz kendi köpeğinizi alabilirsiniz." Gamzesi ortaya çıkıyor, yüzündeki neşe güneşin doğuşu gibi eriyor. "Adını Daisy koyabilir miyim?"

"O bir erkek."

Orantısız kulaklarının arkasını kaşıyor. "Ona Daisy adını verebilir miyim? Büyürken tavşanım Daisy'den sonra. Yaşlı tavşanlar için özel bir emeklilik bahçesinde yaşamak için taşındı ve..." diye düşünerek başını eğiyor "...tamam, geriye dönüp baktığımda sanırım bir çakal tarafından yenmiş ve ailem bana söylemek istememiş."

Sessizce kıkırdıyorum, dizini sıkıyorum. "Ona istediğin ismi verebilirsin."

Yavru köpek sonunda kıvranarak kurtuluyor ve yataktan sıçrayarak odayı dolaşıyor, bavullarımızı karıştırıyor. Jonah onun peşinden koşuyor, toplanmış bir çorabı kapıyor ve bir halat çekme oyunu başlatıyor. Kollarımı enseme birleştirip yatak başlığına yaslanıyorum ve onların yerde yuvarlanıp oynamalarını izliyorum.

Daisy sonunda yorulup nefes nefese yan yattığında, Jonah çenesini yatağın kenarına dayayıp beni inceliyor. "Ciddi bir şekilde ama. Neden onu alt kattaki çocuklara hediye etmedin? Bu senin mükemmel Noel anın olurdu."

Yatağa uzanıyorum ve çenemi elime dayıyorum, yüzüm onunkinden birkaç santim uzakta. "Çünkü seni tanıdığımđan beri bir tane istiyorsun," diye mırıldanıyorum. "Ve çok çalıştın ve buna hizmet ediyorsun. Hayatımızdaki her şey çocuklarla ilgili olmak zorunda değil."

"Seni çok seviyorum." Eğildi ve beni nazikçe öptü. "Neredeyse Daisy'yi sevdiğim kadar. Kahretsin..." Yüzünü buruşturuyor. "Şimdi gece yarısından önce senin için aynı derecede harika bir hediye bulmalıyım."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Yaratıcı olacağına inanıyorum."



"Üzıldüğünü duyabiliyorum."

Annem eski halimi göremese de kaşlarımı çatarak telefonuma bakıyorum. ". Nasıl yemek yapılacağını konuşmanın neresi

Türkiye benim üzüldüğümü mü düşünüyor?"

Victor beni biraz sıkıyor ve mutfak tezgahında arkamda oturduğu yerden boynuma doğru homurdanıyor, tüm uzuvları bana sarılmış, parmağıyla köprücük kemiğim boyunca nazık daireler çiziyor. Buraya geldiğimizde, herkes gelmeden önce, ilk Noel günümü annemden uzakta geçireceğim için küçük bir sinir krizi geçirdim. Ama tesisinde mutlu olduğunu ve ona iyi bakıldığını biliyorum ve birlikte harika bir erken Noel geçirdik. Nerede olduğumuzu ya da neden burada olduğumuzu tam olarak bilmiyor ama arkadaşlarımızla bağlantıda kalmamız ve bir süreliğine uzaklaşmamız konusunda ısrar etti.

"Sadece seni özlüyorum," diye itiraf ediyorum sonunda.

Victor etrafımdan dolanıp telefonu kapıyor ve sözümü keserken burnunu boynuma sürtüyor. "Sana bir yapboz aldım, June. Üzerinde on beş kadar bufalo var ve hepsi aynı renkte, bu yüzden sanırım biraz zamanımızı alacak."

Annemin parlak kahkahasını duyunca bedenim rahatlıyor. Biraz daha sohbet ettikten sonra yarın tekrar arama sözü vererek telefonu kapattık.

Victor hâlâ beni bırakmıyor, bacaklarını kalçalarımın dolayarak beni tutsak ederken, iş ortağı Alek'e mesaj atarak dünkü yüzme merkezi sosyal yardım etkinliğinin nasıl geçtiğini soruyor.

Sözlerini bitirdiğinde Gray, Kenzie ve bebeğin bu sabah açtığı oyuncakları birleştirmekle meşgul olduğu yerden doğrulur. Üzerinde Oliver'ın ona ördüğü lacivert boğazlı kazak var. "Jonah, Eli ve Megan arka bahçede köpeklerle birlikteler. Yakın zamanda dönmeyeceklerine göre," diyor alaycı bir ifadeyle, "sanırım Noel yemeğinden biz üçümüz sorumluyuz." Hepimiz Oliver ve Jackson'a bakıyoruz ve Victor kıs kıs gülüyor. Jax kanepede mışıl mışıl uyuyor, Oliver da onun üstünde, ikisi de kızlarının hediye ettiği battaniyenin içinde dev, tüylü, kahverengi bir amip gibi sarmalanmışlar.

Victor enseme öpüyor ve mırıldanıyor, "Yemek pişirmek yok. Köpekler." Tezgâhtan sürünerek iniyor ve çamurlukta kayboluyor. Şatafatlı puffer ceketini giyerken çıkardığı delicesine gürültülü hışırtıyı duyabiliyorum.

Gözlerim Gray'in ela gözleriyle buluşuyor ve o da başını sallıyor. "İki kişi kaldık. Bu görevde benimle misin?" Eğri büğrü bir gülümsemeyle bir hindi havyası tutuyor. Bu adam eskiden Victor ve beni hizaya sokan kibirli, buz gibi avukattan çok değişmiş. Sanırım ben de değiştim ama bu değişim diğerlerine göre çok daha sessiz ve yavaş oldu.

"Öyleyim." Dün akşamki Noel arifesi pizza siparişimizin fişini alıp ters çeviriyorum ve cebimden bir kalem çıkarıyorum. "Tüm yemekleri listeleyelim, böylece bir pişirme programı ve fırın rotasyonu yapabiliriz."

"Harika," diye onaylarcasına mırıldandı. "Benimle nasıl edepsizce konuşacağını biliyorsun."

Ona bir an göz kırpmıyorum, sonra ikimiz de sırtıyoruz. Eskiden birbirimizden hoşlanmadığımıza eminim çünkü çok farklı olmaktan ziyade birbirimize çok benziyorduk. Şimdi herkesin yarattığı kaosun ortasında müttefik gibi hissediyoruz.

Victor'la birkaç gün önce aldığımız çözülmüş hindiye yıkayıp doldururken pencereden arka bahçeye bakıyorum. Rio ve açıklanamayan bir nedenden ötürü Daisy adı verilen yeni yavru, Jonah göğsüne bağladığı bebeğiyle top atarken beyaz ve siyah çizgiler halinde ileri geri koşuyor. Megan ve Eli ellerinde bir telefonla arazide tırmanıyor, tartışıyor ve Poké diye bir şey oynuyorlar.

mon Go, Kenzie köpekleri kovalarken. Sıcak, sarı ışık bahçeye ve camdan dağınık ellerime dökülüyor.

"Köpeği bulmama yardım ettiğin için tekrar teşekkür ederim," diyor Gray, patates doğramak için bir kesme tahtası alırken omzumun üzerinden bakarak. "Bence bu aile için mükemmel bir seçim. Jonah onu kilometrelerce koşturacak ve ben de sonunda uyuklu, uslu bir köpeğe ve kocaya sahip olacağım."

"Onun bir yuvaya kavuştuğunu gördüğüme sevindim. Birkaç aydır barınaktaydı çünkü kimse bu kadar enerjik bir köpeği almak istemiyordu." Victor ve iki hiper hayvanla hokkabazlık yaparken üç gün araba kullanmak çok zor bir işti ama bir yanım her saniyesini sevdi.

"Çalışmalarınız nasıl gidiyor?" Gray fırının sıcaklığını kontrol ederek soruyor. Şaşırtıcı bir şekilde, sesi gerçekten ilgili geliyor.

Yıllarca veterinerlik okuduktan ve birkaç yıl daha mevcut bir muayenehanede çalıştıktan sonra, Victor ve ben birikimlerimizden para çekerek kendi muayenehanemi açtık ve tam da istediğim gibi, neredeyse yalnızca kurtarılanlarla, barınaklarla ve koruyucu ailelerle ilgilenmeye başladım.

"Her zaman olmasını umduğum şey buydu. Ofisimde, yardım ettiğimiz her bir hayvanın fotoğraflarına adanmış bir duvar var ve bu duvar şimdiden kontrolden çıktı."

"Peki Victor'un yüzme merkezi?"

Homurdanarak hindiyi folyo fırın kabına yerleştiriyorum ve derisini yüzmeye başlıyorum. "Eski yüzme takım arkadaşı Alek şu anda burayı yönetiyor. Aslında..." Ellerimi silerek arkamı döndüm. "Sana söylemem gerektiğinden emin değilim ama bazı yasal sorunları var. Uzun vadeli çalışabilecekleri bir avukat arıyorlar."

Kaşlarını çatıyor. "Müşteri kabul ediyor olsaydım bile, bu benim uzmanlık alanım değil. Birini istersiniz..." Düşünmek için durdu, yüzünü bir gölge kapladı. "Sizin için bir tavsiyem olabilir. Yakın zamanda yeni bir başlangıç yapmak isteyen biri olduğunu duydum." Ama sesi çok tereddütlü geliyor. "Bir düşünüyüm."

Konuyu kapattıktan sonra arkadaşça bir sessizlik içinde çalışıyoruz. Jonah'ın yemekleri kadar gurme değil ama hayal edebileceğiniz en geleneksel Noel yemeğini yapmak için çok sağlam bir iş çıkarıyoruz.

Dokuzumuz ve bir mama sandalyesi devasa kütük yemek masasının etrafında toplanırken, hatırladığımdan çok daha rahat olduğumu fark ediyorum. Sadece bir dakikalığına, endişelenecek, düzeltecek hiçbir şey yok. Düşüncesizce uzanıp Victor'un elini tutuyorum. O da bana bir

hafif şaşkın bir gülümseme. Gözlerimdeki bakışı görünce başparmağını parmak eklemlerimin arkasına sürüyor. Bırakmak yerine sol eliyle yemeye başlıyor, beni sağ elimi kullanmak zorunda bırakıyor, parmaklarımız aramızdaki masada birbirine kilitleniyor.

Akşamın ilerleyen saatlerinde, Jackson ve Oliver'a bütün gün uyumalarının intikamını almak için bulaşık yıkattıktan sonra, dolaptan tozlu masa oyunlarını çıkarıyor ve ateşin önünde sıcak kakao ve kahve eşliğinde birkaç saat oynuyoruz. Sonunda, son bir *Mutlu Noel* ile tüm çocukları ve köpekleri yerleştirip odalarımıza çekiliyoruz. temalı küçük yatak odamızın kapısını kapattığımda köpeklerin köşede uyduğunu ve Victor'un yatağın ortasında iç çamaşırlarıyla durduğunu görüyorum. Tam olarak ne istediğini biliyorum, ama onu fark etmemiş gibi davranıyorum, dişlerimi fırçalamak, işlemek ve soyunmak için koştururken, ondan yayılan kızgınlık dalgaları güçlenmeye devam ediyor.

Onu en fazla on beş dakika oyaladıktan sonra, "Sen tam bir pisliksin," diye patlıyor. "Hem de benimki gibi güzel bir tane bile değil. Çirkin, buruşuk bir tane."

"Oh, özür dilerim. Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?"

"Bu evde bir sürü seksi erkek var Ethan Lowe. Bana iyi davranmazsan onlardan birini istemek zorunda kalacağım."

Dudaklarımı büzüyorum, yüzümü asmamak için kendimi zor tutuyorum. "Hepsi bu fikri düşüneyecek kadar birbirlerine düşkünler."

"Ugh, değil mi?" Başını arkaya atıyor ve tavana bakarak somurtuyor. "Sanki saplantılı bir şekilde, tamamen aşıkarmış gibi. Bu da ne demek oluyor?"

"Bilemiyorum. Kulağa iğrenç geliyor."

Şimdi gülümsemesini gizlemek için dudağını kemiriyor, gözleri parlıyor. Sonunda pes ediyorum, çünkü buna çok ihtiyacım var ve ona doğru gidip kollarımı uzatarak davet ediyorum. Ve neredeyse son on yıldır her gün olduğu gibi yatağın kenarına gelip bacaklarını belime, kollarını da boynuma doluyor. Parmaklarını saçlarımda dolaştırırken ve ağzını ağzımın derinliklerine daldırırken onu kucağıma alıyorum. Hiçbir zaman daha az tutkulu ya da daha az çıldırtıcı olmadı ve vahşi deniz gibi tadı hiç bitmedi.

Ellerimden biri çıplak sırtını okşarken ve diğeri kıcını kavramak için boxer'ının bacağından yukarı kayarken ağzıma yumuşak bir şekilde iniyor. "Tanrım," diye mırıldanıyor, burnunu yanağıma bastırarak. "Seni bu kadar çok sevmekten nasıl vazgeçebilirim? Çünkü bırakmazsam öleceğim."

Artık çok geç. Yıllar boyunca birbirimizi öyle bir ördük ki, eğer birbirimizden koparsak ikimiz de çözülüp yok oluruz. İkimiz de var olmaya devam edemezdik. Bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan asla emin değilim, ama umurumda değil. Onu yiyorum, içiyorum, onunla uyuyorum, onu soluyorum ve asla başka bir şey istemeyeceğim.

Onu ters çevirip yüzüstü yatağa bırakıyorum ve o tembelce kendine dokunurken bavulumuzdan kayganlaştırıcıyı alıyorum. "Hadi ama." Kollarımı kavuşturup kusursuz bronz tenini inceliyorum. "Beni bir köpek yavrusundan daha iyi bir Noel hediyesi olduğuna ikna et."

Battaniyeye doğru kıs kıs gülüyor, sonra mırıltıya benzeyen küçük bir mırıltı çıkarıyor, tembelce sırtını kamburlaştırıyor ve kışını sergilemek için dizlerini açıyor. Ellerinden biri aşağı inip taşaklarını kavırıyor ve sert aletin sarkma şeklini vurguluyor, diğeri ise yanaklarını ayırmak için geriye uzanıyor.

Ona dokunmak yerine izlemeye devam ediyorum çünkü en sevdiğim kısma gelmek üzereyiz. Beni tahrik etmeye çalışırken, sonunda kendini gerçekten tahrik ediyor. "Ethan." Küçük bir inilti çıkarıyor, siki avucunun içinde daha da sertleştğinde kıvranıyor ve yatağa ön döl sızdırıyor. "Sana ihtiyacım var bebeğim. Beni boşalt."

"Sence yapmalı mıyım?" Bir elimi kışının üzerinde gezdirip parmaklarını itiyorum ve diğer elimi bacaklarının arasına uzatıyorum. İki avucunu da sessizce başının iki yanındaki yorganın üzerine koyuyor, çünkü kontrolü bana verdiğimizde ona dokunan tek kişi olmayı sevdiğimi biliyor. Yatakta ona sahip olmamı ilk talep ettiğinde ne kadar korktuğumu hatırlıyorum, o zamandan beri ne kadar çok deney yaptık.

Taşaklarını okşuyor ve sıkıyorum, derin bir nefes alıp elime sürtünürken yağlanmış parmaklarımla onu açıyorum. Beni o kadar kolay kabul ediyor ki onu hazırlamama bile gerek kalmıyor ama yine de bunu yapmaktan zevk alıyorum çünkü prostatıyla oynayabiliyor ve onu çözebiliyorum.

Bu gece bana bir şeyler oldu, Noel'in baş döndürücülüğü, çünkü onu kızdırmadan duramıyorum. P-noktasını ihmal edip duruyorum ve sikini, doyurmadan sertleşmesini sağlayacak kadar sürtünmeyle çekiştiriyorum. Sanki beynim tüm bunların, onun, bizim ve arkadaşlarımızın, tüm bunların sonsuza dek süreceğini ve istediğim kadar yavaş ilerleyebileceğimi çünkü hiçbir yere gitmeyeceğini fark etmiş gibi.

Ama Victor benim ilgilenmiyor. Öfkeyle hırlayarak bir bacağı benimkinin arkasına geçiriyor, beni deviriyor ve atlıyor. Büyük kediler gibi gürleşiyoruz, uzuvlarımız her yerde ve

Çok geçmeden nefes alamayacak kadar gülmeye başladı. Başkalarının onu böyle görmesine izin vermiyor ama ben onu yere yatırıp geniş, şapşal sırtışını içime çekiyorum çünkü bu bana ait. Başını arkaya eğip gözlerini kapatıyor, nefes nefese kalıyor ve kızarıyor. "Biliyor musun Ethan?"

"Ne?"

"Buradaki diğer tüm çiftlerden daha uzun süredir birlikteyiz. Onların büyükanne ve büyükbabaları gibiyiz." Solgun gözlerini tekrar açıyor ve sırtıyor. "Gray'in dedesi olmak hoşuna gidiyor mu? Dizine oturup sana Noel Baba'dan ne istediğini söyleyebiliyor mu?"

"Bu uzun zamandır hayal ettiğim en rahatsız edici şey."

Dudaklarında yarım bir gülümseme, uzanıyor ve parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. Sonra dilini çıkarıyor, tembel gözleri aynı anda hem cüretkâr hem de yalvarıyor. Daha ağır olan bedenimi onunkinin üzerine koyarak ağzının her köşesini yağmalıyorum ve o sarsılıp dövüşene ve altımda kavis çizip karnıma sertçe boşalana kadar sıklerimizi birbirine sürüyorum.



"Ben kelimenin tam anlamıyla gelmiş geçmiş en iyi kocayım. Senin için ölmeyi unut; bu çocuk oyuncuğu. Beş yüz mil ve beş yüz mil daha yürüdüm. Senin için sevdiğim her şeyden vazgeçtim.

sadece bir anlık mutluluğun."

Gray yatak odamızın kapısını kapatıyor ve kapıya yaslanıp kollarını kavuşturarak yatağın üzerinde dramatik bir şekilde yerde beni inceliyor. "Anlıyorum. Bu sefer ne yaptın?"

"Yalnız kalabilelim diye Daisy'nin Rio ve Victor'la yatmasına izin verdim," diyorum kederle, bir kolumu gözlerimin üzerine atarak. "Ve şimdiden pişmanım. Yavru köpeğim kim olduğumu unutacak ve Victor'a bağlanacak."

otururken şilte kayıyor. " değil. Yavru köpekler, onlarla birlikte kulübelerinde uyuyana ve üç gün boyunca mamalarını yiyene kadar sizi etkilemezler."

Kolumu çekiyorum ve ona bakıyorum. "Gerçekten mi?"

Küçük, şefkatli bir sırtışıyla yüzümü inceliyor, sonra başını sallıyor.

"Biliyor musun?" Yuvarlanıp gidiyorum. "Kaliteli zaman iptal edildi. Jakuziyi bile doldurdum ama onun yerine Daisy ile takılacağım."

Güçlü ellerinden biri ben kaçamadan kalçamı yakalıyor, başparmağı kazağımın altına sürtünüyor. "Jakuzi mi var?"

Başımı sallıyorum ve canımı acıtacak kadar sıkı tutması için onu çekiştiriyorum. "Şanslıyız; tek jakuzi bizim sürgülü kapımızın hemen dışında. Çok fazla mahremiyeti var."

Yüzüm ona dönük olacak şekilde beni geri çekiyor, gözlerimiz yakarken kıvılcımlar tutuşuyor. "Mahremiyet olup olmaması umurumda değil; ben yine de Noel hediyesi almaya gidiyorum."

Bir sırtıma yanaklarımı geriyor ve elini tekmeleyerek uzaklaştırıyorum. "Eğer beni yakalayabilirsen." Sonra yatağın üstünden atlayıp verandanın kapısından çıkıyorum, kıyafetlerimi çıkarıyorum ve dondurucu hava tenime çarptıkça inliyorum. Gray bana yetiştiğinde ikimiz de çırılçıplak kalmıştık, tişörtüm hariç, ki o da tek kolumla çok hızlı çıkarmaya çalıştığımda her zaman olduğu gibi birbirine dolanıyordu. Kıkırdayarak saçıma bir öpücük konduruyor, sonra da çözmeme yardım ediyor.

Bir küvetin kenarından sarkıtarak, vücudum ılık suyun içine kayarken orgazmik bir şekilde inliyorum, fiskiye sırtıma doğru fokurduyor. Daisy'yi sürgüne göndermenin yanı sıra, Oliver'a bu gece için Davey'nin bebek telsizini de emanet ettim. En son ne zaman çocuklarımız için nöbetçi olmadığımızı hatırlamıyorum-Davey ağlıyordu, Kenzie matematik ödevi için yardıma ihtiyaç duyuyordu ya da Tanrı yardımcımız olsun, Eli araba kullanmayı öğreniyordu. Başka türlü süsünü asla istemezdik, ama bunun ne kadar huzurlu hissettirdiğini, ailemin Noel arifesinde şarkı söylediği gerçek sessiz, kutsal gece gibi hissettirdiğini anlayamıyorum.

Buradaki tek kutsal şeyin gece olmadığını düşünüyorum, Gray'in jakuziye girerken sallanan görkemli aletini izlerken.

Beyaz bir pırıltı gözüme çarpıyor ve başımı geriye doğru eğip loş dış ışıkların huzmeleri arasından süzülen kar tanelerini görüyorum. Sonsuz, karanlık gökyüzüne bakarken yanaklarımda ve dudaklarımda eridiklerini hissedebiliyorum. "Apartmanının yangın merdiveninde Pabst içtiğimiz ve senin şikayet etmeyi bırakmadığın zamanı hatırlıyor musun?"

Bana doğru ilerliyor, köpüklü su aletini ve kalçalarının kıvrımlarını zar zor örtüyor. Uzun, kaslı bacaklarını dizlerime dayayarak, puslu yeşil-altın gözleriyle bana bakıyor. "Yangın merdivenimde bir jakuzi olsaydı bu kadar şikayet etmezdim."

Bu düşünce karşısında sessizce inleyerek elimi yüzüme sürüyorum. "Tanrım. O gece senin için zaten çok azmıştım; neredeyse

Bana her baktığında pantolonuma boşalırdım. Seni şortun içinde ıslak gördüğümde kalbim yerinden ."

"Peki ya şortsuz?" diye mırıldanarak parmağını çenemde .

"Kendinle çok gurur duyuyorsun, değil mi?" Ona sırtarak burnumu kırıstırıyorum. "Kendini bir tür külot eriten seks tanrısı sanıyorsun."

Üzerime diz çökerek eğiliyor ve dolgun dudaklarını benimkilerin üzerinde kasıtlı, dayanılmaz derecede hafif öpücüklerle gezdiriyor. Parmakları saçlarımda gezinirken diğer eli vücudumda geziniyor. Ereksiyonumu avuçlayıp parmak uçlarından birini ters Prens Albert yüzüğüme geçirdiğinde tıslıyorum. "Külotunu hiçbir yerde göremiyorum."

İşte Gray'in büyüğü de bu, çünkü bu dünyada hiç kimse beni onun kadar umutsuzca tahrik edemez, üstelik beni daha önce hiç gülmediğim kadar güldürürken ve bir şekilde vahşi beynimi bir dakikalığına yavaşlatıp rahatlatan bir tempo getirirken. Adam tam bir büyücü.

Tutarsız bir şeyler mırıldanıyorum ve onu gerçek bir öpücüğe, çılgınca, hayvani bir öpücüğe ikna etmek için uzanıyorum. Dil darbelerimiz o kadar şiddetleniyor ki ayağı kayıyor ve plastik bankın üzerine düşüyor. Şansımı değerlendirerek üzerine tırmanıyorum, siklerimiz kayarken ve kızışırken yüzlerimizi birbirine yapıştırıyorum. Soğuk hava ıslak omuzlarıma dokunuyor ve ben onu bütünüyle tüketmek için elimden geleni yaparken kar onun koyu sarı saçlarına takılıyor.

Nefes nefese kaldığımızda, yüzümü çenesinin altına bastırıyorum ve dilimi sıcak, tuzlu teninde gezdiriyorum, parmaklarını Jacob's Ladder'ımın arasına sokarken ve tutuşunu piercing'lerde aşağı yukarı sürüklerken sızlanıyorum.

Kaygan parmaklarıyla çenemi kavırıyor ve alnımızı birbirine yaklaştırıyor. "Hediyemin zamanı geldi mi?"

"Hı-hı," diye mırıldanıyorum, sesim boğazımda düğümleniyor. Sonra küçük bir parçam bunun sadece bir şaka olduğunu anlamamış olabileceğinden endişelenmeye başlıyor. Belki de tüm zamanların en aptal hediye vericisi olduğumu düşünüyordur. "Açık olmak gerekirse, bu yaz yine de Avrupa'ya gideceğiz ve bu arada sana kesinlikle bir saat, kalem ya da her ne istersen alabilirim."

Başparmağı alt dudağımı buluyor ve dilimi yakalamak için bastırıyor. "Tatlım?"

"Uh?"

"Kapa çeneni ve em beni." Başparmağını yavaşça çekerek burnumun ucunu öpüyor, sonra beni suya itiyor, beklentiyle zıpladığım yerde çeneme kadar batıyor. Sıcak küvetin kenarına oturmak için kaymasını izlerken tüm vücudum mutlulukla . Yumuşak girmişti ama şimdi kaya gibi sert ve parlıyor.

"Hile yapıyormuşum gibi hissediyorum. Bu senin için olduğundan daha çok benim için bir hediye. Ama senin için bir hediye, değil mi?"

Uzun parmaklarını saçlarıma doluyor ve sıkıca kavıyor. "Konuşmaya devam etmek istiyorsan, küçük hayvan, bunu sikimin başının etrafında yapabilirsin."

İnliyorum, her kelimeyi, kabarcıklı bir sıcaklıkla sarılmış, gerilen aletimde hissediyorum. "Sence yapabilir miyim?" Bu gerçekten ilginç bir soru. "Hiç denemedim. Gıdıklanmaz mıyım? Tanrım-" Beni yerime çekip sikini alabildiğim kadar içeri iterken kalçasını pençeliyorum - ki bu artık sonuna kadar, çünkü çok pratik yaptım.

Ama bu *benim ona* hediyem, lanet olsun, bu yüzden elini silkeleyip kolumu beline doluyorum, kendi derin ritmimi ayarlarken nemli parmaklarımı çatlağı boyunca kaydırıyorum, kör kafasının boğazımı açtığı hissinde kayboluyorum. Ve sırf onun için, çünkü bunun onu tamamen delirttiğini biliyorum, tam olarak ne yaptığımı bilmiyormuşum gibi muhtaç ve çaresiz bir şekilde inliyorum.

Önce kıcının, sonra kalçalarının sıkıldığını hissediyorum, sonra eli enseme kavıyor, aynı anda hem sert hem de nazik. Karşılığında beni çıldırtan sesler çıkarıyor, kendini tutamıyormuş gibi nefes nefese kalıyor ve boğazımdan aşağı boşalıyor.

Nefes nefese, alnımı kalçasına yaslıyorum. Başımı tutup kendisine doğru eğmeden ve gözlerini bana dikmeden önce bir an bile dinlenmeme izin vermiyor. "Az önce bana sakso çekerken jakuziye mi girdin?"

"Uhhh." Dikkatini başka yöne çekmeye çalışıyorum ve onun bitmiş sikini işaret ediyorum. "Yani, sen de yaptın."

"Hayır, ağzına , çünkü başkasının jakuzisine boşalmak kabalıktır. Ya Ethan ve Victor yarın kullanmak isterlerse?"

"Tanrım, Gray, kışındaki sopanın yanında onun sikini oraya nasıl sığdırıyorsun?" diye başımızın üstündeki balkondan özlü bir ses geliyor ve ardından bir sigara dumanı izliyor. Gray'in kafası yukarı kalkıyor ve ben sessiz bir kıkırdama nöbetiyle sıcak suyun içine yığılıyorum.

"Ben-" diye kocam. "Ben-"

Victor sesini biraz daha yükseltir. "Kendine hepimizin senin bir anahtar olduğunu bilmediğimizi söylemeye devam et, bebeğim."

Şimdi gülmekten ağlıyorum, alnım küvetin plastik kenarına dayanmış durumda.

"Buna çok pişman olacaksın," diye tersliyor Gray, ayağa kalkıp secde halindeki bedenimin üzerinden geçerek, onuruna halel getirmeden içeri doğru yürüyor.

Tepemden yumuşak bir kıkırdama duyuyorum.

"Mutlu Noeller Victor," diye sesleniyorum, jetleri kapatıyorum ve içeri girdiğimde alacağım mutlak korkuluk için ona teşekkür ediyorum.



W Gözlerimi açtığımda karanlık misafir odasında yalnızdım. Hatırladığım son şey, ateşin önündeki kanepede uzanıp Megan'ın Scrab'da herkesi dövmesini izlemektir.

Hatta Gray bile. Jackson ben uyuduktan sonra beni yukarı taşımış olmalı ama yatağın onun tarafı soğuk geliyor. Belime takılı plastik hoparlöre dokunarak Jonah'nın bu gece Davey'i dinlememi istediğini hatırlıyorum. Doğrulup gözlerimi ovuşturarak saate baktığımda gece yarısını sadece birkaç dakika geçtiğini gördüm. İnsanların hâlâ partide olmasını bekliyordum ama kafamı koridora uzattığımda ev loş ve sessiz görünüyor.

Çıplak ayakla kalın halıda ilerlerken, bir şey kaçırmadığımdan emin olmak için bebeğe bakıyorum. Tırabzanın üzerinden eğildiğimde mutfaktan gelen sarı bir ışık parıltısı yakalıyorum. Jackson'ın fanilasına daha sıkı sarılıyorum ve yemek odasına gizlice giriyorum, köşeden bakınca açık buzdolabının kapısının üzerinde sallanan tanıdık bir tutam tel tel kahverengi saç görüyorum.

Jax kolunda bir tabak Noel kurabiyesiyle doğrulurken beni görünce sığıyor. Onu korkutmak kolaydır,

ve onu korkuttuğumda kendimi hep kötü hissederim. "Özür dilerim aşkım. Sadece nereye gittiğini bilmek istedim."

Bir kaşını kaldırır ve açıklama olarak kurabiye tabağını eline alır. Tezgâhın üzerine koyup folyo kaplamayı çıkarıyor ve seçeneklerini inceliyor.

"Aç mısın? Biraz hindi ısıtabiliriz."

Başını *hayır* anlamında sallıyor. Jonah'ın bitter çikolatalı şekerlemesinden büyük bir parça koparıyor ve hepsini bir kerede ağzına atıp emmeye başlıyor. "Ne?" diye homurdanıyor aval aval baktığımı fark ettiğinde.

"Şekerlemenin ne olduğunu gerçekten anlıyor musun?"

"Bu şekilde daha uzun sürüyor," diye dikkatlice telaffuz ediyor, emmeye geri dönmeden önce. Bir kolunu özenle işlenmiş dövmeleriyle uzatıyor ve ben de ona doğru eğilmek için acele ediyorum. Beni sımsıkı sarıyor, sessizce saçlarıma doğru iç çekiyor ve yüzgeçlerini omzumda aşağı yukarı gezdirmeye başlıyor. Mutlu olduğunu ama tamamen bitkin düştüğünü söyleyebilirim.

Sonunda şekerlemeyi yuttuğunu duyduğumda başımı kaldırıp güçlü çenesindeki kirli sakalı inceliyorum. "Ne kadarına bahse girmek istersin-"

"-hepsi şu an sikişiyor mu? Eminim. Yüzde yüz eminim öyledirler."

Homurdanarak yüzümü onun sert göğsüne bastırıyorum. Bir kahkaha atıyor ama ne söyleyeceğimi beklerken vücudundaki gerginliği hissedebiliyorum. Bazen dikkatli olmak zorundayım; bu adam benim için her şeyi yapar, kendi zararına olsa bile. Ve şu anda, seksle yeniden şarj olamayacak kadar yorgun ve aşırı uyarılmış olduğunu biliyorum. Zerre kadar umurumda değil. O kadar uzun yıllar ayrı kaldık ki, ilk Noel'imizi sadece birlikte var olarak geçirme şansı ruhumu aydınlatıyor.

"Sana en sevdiğim Noel filmini gösterebilir miyim?" Tüm kasları gevşerken, beyaz tişörtünün altından yüzgeçlerimi yatıştırıcı bir şekilde omurgasında gezdiriyorum. Klasiklerden hiçbirini izlememiş, o yüzden arayış kapatmamız gerekiyor. "Adı *It's A Wonderful Life*."

Geri çekildi ve yüzünü bana çevirdi. "Şaka yapıyorsun."

"Sen bekle. Bu şimdiye kadar yapılmış en iyi film."

Mutfağı karıştırırken rom, kola, mısır patlağı ve Noel kurabiyelerinin geri kalanını ortaya çıkarıyoruz. Her şeyi bir tepsiye koyup çalışma odasına taşıyorum, orada dev televizyonu açıyorum ve filmin olduğu bir tane bulana kadar yayın servislerini araştırıyorum.

Jax

Deri koltuğa yayılıyor, sonra bir kolunu belime doluyor ve beni daha yakına çekiyor, çenesini başımın tepesine dayarken beni sıcak bedenine hapsediyor. Ayağını kullanarak sehpanın altına katlanmış beyaz örtüyü kapıyor ve üzerimize çekiyor.

Siyah-beyaz açılış jeneriği biterken, "Sevişmememizin sorun olmayacağından emin misin?" diye mırıldanıyor.

Burnumu boynuna bastırıyorum. "Eğer sevişiyor olsaydık, filmdeki herkesin ne kadar aptal olduğuna dair senin pislik yorumlarından nasıl zevk alabilirdim?"

Saçlarıma gülümsüyor, sonra şakağıma bir öpücük konduruyor. Onun vücudu, battaniye ve rom ve kola arasında, rahat bir yarı uykuda mutlulukla sürükleniyorum. Jax'in söylenip sonra da uyuyakalmasını bekliyordum ama o gittikçe daha sessiz ve dikkatli oluyor, kendini hikâyeye kaptırana kadar giderek daha az atıştırmalık yiyor. Neler olup bittiğini tam olarak anlayabilmesi için kredi şirketlerinin nasıl çalıştığı ve bankaya hücumun ne anlama geldiği gibi şeyleri açıklamak için sürekli durdurmamı istiyor.

Sonunda, herkes parayı George'un masasına yığdığında ve *Auld Lang Syne* şarkısını söylediğinde, garip bir burun çekme sesi çıkarıyor ve yüzünü başımın üstüne sürüyor. "Ağlıyor musun?" İnanılmaz bir şekilde kendi gözyaşlarımdan arasından soruyorum, çünkü bu film kaç kez izlersem izleyeyim beni hep etkiliyor.

"Hayır." Elini gözlerine götürüyor ve uzak duvardaki pencerelere bakıyor. Perdelerdeki çatlaktan, dış ışıklardan birinin aydınlattığı iri kar tanelerini görebiliyorum. "Sadece... sanki kendisinin önemli olmadığını düşünüyordu. Hiçbir zaman doğru bir şey yapmadı ve insanlar ona ümitsiz vaka olduğunu söyledi. Ama o gerçekten önemliydi."

"Evet, gerçekten yaptı." Kolunun altından çekilip arkamı dönüyorum ve yüzünü ellerimin arasına alarak kucağına oturuyorum. Yanaklarında gözyaşı yok ama gözleri her zamankinden daha ıslak görünüyor. Bakışlarımla buluşana kadar sıkıca tutuyorum. "Ve sen de önemlisin. Sadece benim bir uzantım olarak değil; buradaki herkes seni sen olduğun için seviyor. Victor bile ve o korkutucu biri."

Jax bunun üzerine kıkırdıyor ve o anki kırılğanlığını üzerinden atıyor. "O değil."

"Öyle."

"O adamdan korkuyorsun ama benden hiç korkmadın mı?"

"Çünkü ne düşündüğünü her zaman anlayabiliyorum."

Saçlarımı başımın önünden geriye doğru karıştırırken dudakları bir sırtışı dönüşüyor. "Kendini koruma duygun tamamen tersine dönmüş, seni aptal."

"Benim için iŖe yaradı." Ağzımı usulca onunkine bastırđıđımda, Jax'in sıcak elleri belimi sarıyor.

"Tadın Ŗekerleme gibi," diye mırıldanıyorum uykulu bir Ŗekilde, o uzaklaŖtıđında. "Durma."

Göğsünde yumuŖak bir gümbürtü duyuyorum. Dilini ağzıma ve dilimi diliyle kovalıyor, geri çekilmeye çalıŖtıđımda çenemi kavırıyor. Beni bıraktığında, o da aynısını yaparken ben de tiŖörtümü çıkarıyorum. Ten tene, uykulu bir Ŗekilde öpüŖürken bedenlerimizi birbirine bastırıyoruz, daha fazlası için baskı yapmıyoruz, sadece her tatta, harekette ve nefeste boğuluyoruz, ellerimizle birbirimizin her santimini buluyoruz. *Seni seviyorum* diye tekrar tekrar *fısıldıyoruz*, o kadar çok fısıldıyoruz , dıŖarıda kar sessizce yığılırken kelimeler saçma gelmeye baŖlıyor. GüneŖ battığında, dıŖarıdaki dünya kahverengi ve griydi. Sabah uyandığımızda, saf, güzel beyaz olacak.



"W Bunun iyi bir fikir olduğunu kim düşündü?" Ethan, Bronco'yu kulübemizden yaklaşık yarım saat uzaklıktaki Bison Gölü'nün yanındaki otoparka park ederken söyleniyor.

"Öyle olmadığını kim düşünebilirdi ki?" Ona sakızımı patlatıyorum, sonra arabadan atlıyorum. Suyu görünce tüm vücudum karıncalanıyor, %99'u donmuş olsa bile. Gölün kenarındaki dev mavi pankartta 44. *Geleneksel Kutup Ayısı Dalışı* yazıyor. Ollie'ye bu sabah kasabanın internet sitesinde iplik dükkanlarını araştırırken bu etkinliğe rastladığı için teşekkür borçluyum.

Jonah kamyonetinden koşarak geliyor, Daisy de yanında. Hangisinin daha heyecanlı olduğunu anlayamıyorum. "Hazır mısın? Hazır mıyız? Hazır mısın?" Bu aptal çok saçma ama onu seviyorum. Kötü fikirlerimin kulağa harika geldiğini düşünen tek kişi o.

Gray, Oliver ve Jackson çocukları ve köpekleri seyirci alanına götürürken Ethan, Jonah ve beni yol boyunca endişelenerek katılımcı kayıt bölümüne doğru takip ediyor. Jackson'ı bizimle atlaması için ikna etmeye çalıştım. Onu neredeyse yakalamıştım. Ama sonra Ollie gidip ona güçlü bir yüzücü olmadığını hatırlatmak zorunda kaldı. Nedense uzun süre boğulmasına izin vermeyeceğime söz verdiğimde bana inanmadı.

"Victor..." Isıtılmış çadıra girdiğimizde Ethan inliyor ve ben de küçük speedo'mu çıkarıyorum. "Neden bunu giyiyorsun?"

"Ne yani, çıplak mı yapacağız?" Umutla etrafıma bakıyorum ama herkes mayo giymiş.

Omuzlarımı tutuyor ve alnını kafatasımın tepesine çarpıyor. "Wyoming'e neden speedo getirmeye karar verdiğini düşünmekten korkuyorum."

Kıpırdanıp aşağı yukarı zıplayarak vücudumu ısıtıyorum ve ilk katılımcı grubunun buzda açılan dev deliğe doğru ilerleyişini izliyorum. Dışarıda etkinlik organizatörleri, bir kameraman ve bir acil yardım görevlisi var ama tabii ki bunlar Ethan için yeterli değil. Elimi tutuyor ve sıkıyor. "Victor, suya atladıktan sonra hemen sudan çıkmalısın çünkü hava tehlikeli derecede soğuk. Ciddiyim."

Belli belirsiz başımı sallıyorum, gözlerim karanlık gölün çalkalanışına ve bizden önceki insanlar dışarı çıkarken buzun kenarındaki çentiklere sabitleniyor.

"Bebeğim."

"Hm?"

"Bebeğim." Sesi sertleşiyor.

Sonunda dikkatimi gölden ayırıp tekrar ona yönelttim. "Ne?"

"Bu cümledeki kaç kelimeyi gerçekten duydun?" İki parmağımı kaldırıyorum.

"Hangileri?"

"Su." Birini aşağı katlıyorum, sonra diğerini. "Ve su." Sonra sırtarak güneş gözlüklerimi çıkarıyorum ve onu öpmek için eğilip kollarımı boynuna doluyorum. Tuhaf bakışlar alsak da umurumda değil. Bir dakika içinde suya gireceğim, bu da vücudumu sıvı ateş gibi hissettiriyor ve sıvı ateş vücudum Ethan'ın vücudunu çok seviyor. Eğer bizi dışarı attırmayacaksa, beni burada ayakta becermesini .

Ethan çok sinsi olduğunu düşünüyor, ben onu bıraktıktan sonra Jonah'ya doğru ilerliyor. Dudak okuyamıyorum ama ne dediğini biliyorum. *Vic- tor'u sudan çıkar lütfen.* Onun ilgisini her zaman hem sevmiş hem de nefret etmişimdir. Yıllar geçtikçe burası bana yaşayabileceğim, güvenli ve sessiz bir ev gibi geliyor. Bazen, şimdi olduğu gibi, daha fazlasını elde etmek için aptal oynuyorum.

Birden sıra bana geldi - *kahretsin* evet - ve herkesten önce ben atladım. İstesem de kafa üstü dalamıyorum, o yüzden sadece atlıyorum. Bu su ısıyor; vücudumu kapatmak istiyor. Mücadeleyi seviyorum.

Beni güçlü bir şekilde kavlıyor. Yıllar önce, seve seve bırakır ve huzurlu karanlığın içine düşerdim. Bugün kıyıya doğru baktığımda, kendilerine arkadaşım diyen bir grup salak, salak kazakları ve kasketleriyle kıyıda duruyor. Ve içlerinden biri benim salağım, elinde benim salak köpeğim, bu yüzden sonunda Yunus bana ulaşmadan önce kendi özgür irademle kendimi buzun üzerine kaldırıyorum. Etkinlik organizatörlerinden biri üzerime bir battaniye örtüyor ve beni ısıtmalı çadıra doğru yönlendiriyor.

Bir kamp sandalyesinde titrerken, bana verdikleri havluya burnumu silerken ve saçımdaki damlacıkları silerken cildim mavimsi görünüyor ve tüylerim diken diken oluyor. Ethan tasmalı Rio'yla içeri girdiğinde uğultu ve gerginlik içindeyim. Yavru köpeğim pençeleriyle kucağıma doğru ilerliyor ve göğsümdeki ve çenemdeki suyu yalamaya başlıyor. "Eğlendin mi?" Ethan'ın sabırlı kehribar gözleri kenarlarından kırışıyor.

Koltuğumda kıpırdanıyorum, ısrarla anlamasını istiyorum. "İçeri geri dönmek istiyorum. Lütfen?"

Sandalyemin yanına çömeldi, bir eli kalçamda. "Telefonumu kontrol ettim ve on dakika uzaklıkta bir YMCA havuzu var. Bundan sonra hemen oraya gideceğiz, söz veriyorum."

"Tanrım, evet." Rahatlamış bir nefes aldım. "Hadi acele edelim." Ethan ayağa kalkarken dudaklarıma hızlı ve sıcak bir öpücük konduruyor.

"Mmm," diye mırıldanıyorum, kolunu yakalıyorum. "Geri gel." Bu kez ona romantik filmlerdeki o saf öpücüklerden birini veriyorum, bizim uzun süre birlikte olduktan sonra bazen yapmayı unuttuğunuz türden bir öpücük. Eli boynumu kavıyor, başparmağı çenemde geziniyor - benim dengem.

"Seni sevmiyorum." Dudaklarına karşı nefes alıyorum ve o da gülümsüyor. "Senden nefret etmiyorum."

Parmaklarımı ensesine doluyorum ve onu tekrar öpüyorum. "Yüz mil yüzeceğim ve sonra buraya, sana geri geleceğim. Her seferinde bebeğim."

Dudakları kulağıma değiyor. "Biliyorum."

Sonra kalkmama yardım ediyor ve sıcak, kuru eşofmanlarını bacaklarımin üzerine çekerken Rio'yu tutmama izin veriyor. "Hadi gidelim."

Çadırdan çıktığımızda herkes bizi bekliyordu. Jonah'ın üzerinde dört kazak ve bir gri var. Çocuklar donduğunuzda bir buz heykeli gibi küçük parçalara ayrılıp ayrılamayacağınızı tartışıyorlar. Jax sessizce herkesi izlerken Ollie Daisy ile oynuyor. Kim bu insanlar ve biz geldik? Hepimiz buraya nasıl geldik? Kim bu

Sonunda mutlu olmaya karar verdik mi? Belki de başından beri bizdik. Belki de aşk ya da mutluluk diye bir şey yoktur ya da bizim seçtiklerimiz, peşinden koştuklarımız ve olduklarımız dışında başka bir şey yoktur. Belki de bunu biz anladık.

"Bu yıl Noel iyi geçti mi?" Ethan gülümseyerek yüzümü izliyor, kolu omuzlarımda. Adam aklımı okuyabiliyor.

"Kıçımı o havuza soktuğumda yarı düzgün olabilir."

May You
Be Merry



Bu Noel, Bana Günah İşlemeyi Öğret kitabındaki olaylardan sonra, tüm erkeklerin HEA'lerine kavuştukları zamanda geçiyor.



"W Ne halt ?"

Kalçalarımı aralayıp aralarına bakıyorum ve Ethan'ın kapı aralığından bana bir milyon kez baktığını görüyorum. alışveriş poşetleri kollarında dengede duruyordu. Oturma odasının ortasında yatıyorum, kalçalarım yerden kalkmış ve bacaklarım havaya dikilmiş.

"Mükemmel zamanlama. Pantolonunu çıkar."

Ağırlığını kaydırırken kâğıt torbalar hışırdıyor, çikolata rengi gözleri kısılıyor. "Sana Noel alışverişine çıkmamız gerektiğini söyledim, sen de bana ateşin olduğunu ve yataktan çıkamadığını söyledin."

"Pekala." Kalçalarımı deneysel olarak yukarı kaldırıyorum, onları daha yükseğe çıkarmaya çalışıyorum ve bacaklarımı başımın üzerinde sallıyorum, kışımı spor şortumdan dünyaya sunuyorum. "Yalan söyledim. Ama gizli Noel Baba hediyem üzerinde çalışıyorum."

Çantaları kanepenin üzerine bırakıyor. "Bunları taşımak için *saatlerimi* harcadım."

"Bu senin sorunun gibi görünüyor. Sadece, bilirsin, seçebilirdin." Emredici bir şekilde ayaklarımı birbirine vuruyorum. "Şimdi pantolonunu çıkar."

Beni görmezden gelerek yorgun bir iç çekişle kanepeye uzanıyor. Terli elini gezdirirken dağınık kahverengi saçları her yöne doğru uzanıyor. "Peki bana ne yaptığını söyleyecek misin yoksa tahmin etmek zorunda mıyım?"

"Bu seks pozisyonu hakkında bir şeyler okumuştum," diye homurdanıyorum kalçalarımı daha da yukarı oynatıp bacaklarımı havaya kaldırmaya çalışırken. "Ama fiziksel olarak mümkün olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Öyle görünmüyor. Pantolonunu çıkar ve aletini önden kıcıma sok ve sonra otur-"

"Eğer üzerine oturursam, geveze, yalancı küçük bir dal gibi ikiye ayrılırsın."

Çılgılık atan omurgam, pes edip sırtarak ve ter içinde yere yığıldığımda kutlama yapıyor. "O zaman benim için diğerini dene."

Burnunu kırıştırıyor ama gözlerindeki o küçük ilgi görebiliyorum. Ayağa fırlıyorum ve mutfak kapısının girişinde, Ethan'ın evin her tarafına çivilediği keskin kokulu yaprak dökmeyen çelenklerin altında bir duruş alıyorum. Kendini ayağa kaldırıp kemerini çözdüğünde ve kot pantolonunu kalın, tüylerle kaplı aşağıya indirdiğinde kurt ısıltısı geliyor. "Senin tuzağına düşüyorum ama seks pozisyonlarının gizli Noel Baba'nla ne ilgisi var?"

Yıllık Noel toplantımıza bu yıl üç erkek daha ekledik, toplam dokuz kişi olduk, bu yüzden dev bir gizli Noel Baba isim çekilişi yapmaya karar verdik. Ethan'ın bana yedi yüz kez hatırlattığı gibi, ona çektiğim ismi söylemek oyunu mahvediyor. Havuzumda antrenman yapan ve iş ortağımla birlikte olan yüzme şampiyonu Benji'yi çektiğimi anlamadan pratik yapmama yardımcı olabilir. Karmakarışık küçük bir gıcık ve ondan gerçekten hoşlanıyorum, bu yüzden hediyemde sonuna kadar gidiyorum. Başka biri olsa Toblerone alırdı.

"Öyle işte, tamam mı?" Ona sabırsızca el sallıyorum. "Tanrım, sanki benimle seks yapmak bile istemiyorsun." Yarı sertleşmiş aletimi ortaya çıkarmak için şortumu sıyrır sıyırmaz, koca adam hemen uyanıyor ve ödül poşetini duyan köpeğimiz Rio gibi kulaklarını dikerek aceleyle yanıma geliyor. Kalçalarımı kavrayıp siklerimizi birbirine bastırmak için uzanıyor ama ellerinden kurtulup geriye doğru dans ediyorum. "Hayır. Bu bilim için. Kayganlaştır."

Her odada en az üç yağ saklıyoruz. Bu evde sevişmediğimiz tek bir metrekare bile yok. Ethan bir bitkinin arkasından en yakın olanı kapıyor ve aceleyle sikine sürüyor, kayganlaştırdıkça daha da sertleşiyor.

Sırtımı kapı çerçevesinin bir tarafına dayayarak kalçalarımı açtım. "Ayaklarımın arasında dur." Buna mecbur kalıyor ama sinirlenmeye hazır olduğunu söyleyebilirim. Bu yüzden eğilip onu öpüyorum, bir saniyeliğine yüzgeçlerini buklelerime sokmasına izin veriyorum. "Bunun ekstra, süper iyi hissettirmesi gerekiyor," diye nefes alıyorum dudaklarına karşı. "İş yok, ödül yok."

"Keşke bu sloganı hayatınızdaki herhangi bir şeye uygulasaydınız," diye düşünüyor çarpık bir sırıtışla. "Şimdiye kadar dünya barışına sahip olurduk, açlık olmazdı, uçan arabalar olurdu..."

"Kapa çeneni." Kalçalarımı ayırdım ve kendimi garip bir şekilde açtım, böylece her ikimiz de pelvislerimiz birbirine yakın olacak şekilde kapı çerçevesinin karşı tarafına yaslandık. İkimiz de artık sertleşmiştik ve onun yarığında dölün boncuk boncuk biriktiğini görebiliyordum. Hevesli çocuk. "Şimdi sağ bacağını omzumun üzerine koyacaksın."

Göz kırıyor. "Benimle dalga geçiyorsun. Simone Biles'e benziyor muyum?"

"O sopayı bir günlüğüne kışından çıkarsan belki uçan arabalarımız olurdu- Tanrım!" Sallanan bacağının başımı kesmesini önlemek için tam zamanında eğildim. Ne kadar çabalarsa çabalasın ya da ne kadar yüksek sesle homurdanırsa homurdansın, yeterince yükseğe uzanamıyor bile. Beşinci denemede çok sinirleniyor ve ben yere çömelip kahkahalarla dizlerime vurarak hıçkıra hıçkıra . "Boş ver," diye mırıldanıyorum. "Colson'ın senden daha esnek olduğunu sanmıyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye homurdanıyor, belini bir yerini burkmuş gibi ovuşturuyor.

"Araştırma için teşekkürler." Sorusunu yanıtlamadan ayağa fırlayıp şortumu kapıyorum. "Bu bilgilendiriciydi. Şimdi hediyemi bitirmem gerekiyor."

"Ne hakkında-" Omuzları, Disneyland gezisinin iptal edildiğini yeni öğrenmiş bir çocuk gibi çöküyor. "Biz... değil miyiz?"

"Üzgünüm, bebeğim. ." Bir kahkaha daha giriyorum ve bu sabah hediyem üzerinde çalışmaya başladığım koltuğa yığılıyorum.

Ayakları yerde bana doğru ilerlerken tüylerim diken diken oluyor. Her zaman başladığı işi bitirmeyi sever. Böyle sorumluluk sahibidir. Beklemediğim şey ise güçlü ellerinin ayak bileklerimi kavrayıp yukarı çekmesi ve deliğim açıkta kalacak şekilde beni sandalyede ikiye katlaması. "Peki ya bu pozisyon?" diye homurdanıyor. "Senin için yeterince iyi değil mi?"

Ben de homurdanıyorum ve mükemmel kıcımlı ona doğru oynatıyorum, ama o bunu kabul etmiyor. Orada öylece duruyor, beni derin deniz trolünde yakaladığı bir somon gibi tutuyor. "Ne?" Biraz debelendim ama o ayak bileklerimi daha da yukarı kaldırdı. Şimdi sikim gerçekten ağrıyor, karnıma doğru sertçe zıplıyor ve tişörtümde prekum lekeleri bırakıyor. "Yalvarmamı mı istiyorsun?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Bugün bir sürü güzel şey aldım, sanki tek başına *Kama Sutra* çalışmak yerine yardım etmişsin gibi ikimizin de adını yazıp paketleyeceğiz. Yani evet, biraz yalvarmak iyi olurdu."

Kıçım bunun için çaresiz, parmakları olmadan bile o çok iyi bildiği mükemmel şekilli horoz için açılıyor. Karanlık gözleriyle tanışıyorum ve onları tutuyorum. "Bana kimin patron olduğunu göster. Sertçe. Bir dahaki sefere yapmayayım diye. Acıt-ughhhh." Gözlerimi kapatıyorum ve kalçalarının bir sarsıntısıyla kendini tamamen içeri iterken mutlu inlemelere dalıyorum. Beni zorladığı simit pozisyonunda tüm vücudum hıçkırıyor ve bu daha da iyi hissettiriyor.

Hareket edememem için ayak bileklerimi kavırıyor, tüm hüsrânını acımasız bir ritimle kıcıma boşaltıyor. Sikimi okşayıp sütünü sağlamak istiyorum, çünkü prostatımı işaretleyip duruyor ve lavın içinde gibi hissediyorum, ama ona dokunmama izin verilmediğini biliyorum. Parmaklarımı sandalyenin kollarına öyle bir geçiriyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz oluyor. Gözleri onaylarcasına onlardan benim sarsılan sikime kayıyor.

"Aynen böyle boşalacaksın," diye talep ediyor, sesi itişleriyle aynı anda sabitlenmiyor. "İşte beni bu kadar çok istiyorsun. Kendini hiç kontrol edemiyorsun."

Denesem de yanıldığını kanıtlayamazdım, çünkü otuz saniye sonra bacaklarımdaki tüm kaslar kasıldı ve kasıldı ve çaresizce her tarafıma boşalırken gırtlaktan gelen bir inilti ile kıvrandım. Ben gevşemeye başlasam bile o bir iniltiyle içime boşalana kadar .

Açılmama izin verdiğinde tüm vücudum protesto için titriyor ve yere kayarak nefes nefese bir yığın halinde uzanıyorum.

Yanıma oturup parmaklarını sırtımda hafifçe gezdirirken muzaffer bir edayla, "*Bunu* lanet olası gizli Noel Baba'na ver," diye homurdanıyor. "Ya da, yani... bu yanlış oldu. Yapma bunu. Neler olup bittiğini hiç anlamıyorum."

Dirseğime doğru kıkırdıyorum. "Noel partisine kadar beklemen gerekecek. Peki ya seninki?"

"Bugün dışarıdayken ona güzel bir hediye aldım, güzel bir altın kağıda ve kurdeleye saracağım, çünkü ben klas bir adamım ve sen bir canavarsın."

Kendimi yerden kaldırıp yumuşak sikine bakıyorum. Eğer işimi doğru yaparsam, onu bütün öğleden sonra burada tutabilirim. Sürünerek yaklaştığımda ve dilimi şaftının ucunda gezdirmek için eğildiğimde nefesini içine çekiyor. "En çok canavarlar eğlenir."



O Kendi kendime sayarken elimden birbiri ardına parlak kırmızı elmalar alışveriş çantama düşüyor. "Eli için iki, Kenzie için iki, Davey için bir, benim için bir ve Jonah için dört."

Daha önce hiç şöminede elma kızartmayı denemedim ama kocamın gece bitmeden birkaç tanesini ateşe vereceğinden hiç şüphem yok. Daha önce bana neden Viktorya döneminden beri kimsenin yapmadığı tuhaf bir kutsal gün geleneğini seçtiğimi sordu, ama ben tüm çocukların etrafta toplanıp yüzleri sıcacık turuncu ışıltıyla aydınlandıktan sonra kahverengi şeker ve tarçın eklemem için dumanı tüten ikramlarını bana sunduklarını hayal etmekten kendimi alamadım. Aşırı derecede hüznülyüm ve bunun için özür dilemiyorum.

Yarın Noel, Iowa ve Washington'dan arkadaşlarımızın yılda bir kez bir araya geldiği gün. Geçen yıl Wyoming'de bir pansiyonda buluşmuştuk; bu kez benim ailem, Jackson ve Oliver'ın ailesi hafta sonu için Seattle'a uçtular. Bu akşam tüm çocuklara İsa maskelerini vereceğiz, bu yüzden yapmam gereken birkaç hazırlık daha var.

Biri koluma giriyor ve beni öne doğru iterek manav vitrininden bir yığın elmayı yere düşürüyor. "Çok özür dilerim," diyor alçak, şık ve son derece tanıdık bir ses arkamdan, ayakkabılarımdan sekip koridorda yuvarlanan meyvelerle birlikte. Eski sevgilimi bulmak için arkamı döndüm.

kocası eğilmiş, kimseye çelme takmadan önce tüm ap- ples'leri kovalamaya ve kapmaya çalışıyor. Oflayarak doğrulurken zifiri karanlık gözleri benimkilerle buluşuyor ve hafifçe açılıyor. "Merhaba. Henüz kasabada olduğunu bilmiyordum."

Büyülenmiş bir halde ona bakıyorum. Mükemmel saçları ve son derece pahalı gri yün paltosuyla bir zamanlar tanıdığım Colson'a benziyor. Ama biraz kilo almış ve yanakları daha renkli. Gözlerinde, bir kanıtın üzerine atlamak üzere olan bir avukatın yırtıcı parıltısından çok farklı bir ışık var. Çok mutlu ve o ana kadar hep ne kadar mutsuz olduğunu fark etmemiştim. Onun da fark ettiğini sanmıyorum. "Dün gece geç saatte geldik."

"Hâlâ gizli Noel Baba'n için alışveriş mi yapıyorsun?" diye dalga geçerek elmaları tekrar vitrine bırakıyor. "Biz isimleri çekmeden altı ay önce alıp paketlemediğine şaşırdım." Sesi benimkiyle alay edercesine alçalıyor. "Bu kabaklı erişte spiralizatörü olası her hediye dağıtımı için uygun olacaktır. Hazırlıklı olmayı severim. Beni erekte ediyor-" Alışveriş torbalarımı ona çelme çalıştığımında bir kahkaha atıyor. Ama ikimiz de sırtıyoruz.

"Peki ya sen?" Ben soruyorum. "Seninkini aldın mı?"

Yüzünde bir muziplik pırıltısı beliriyor. "Benimki çoktan halledildi."

"O zaman ne-" Elinden sarkan dört alışveriş poşetine gözlerimi kısarak bakıyorum. "Dur bakalım. Kural sadece gizli Noel Baba'ydı ve normalde sevgililerimiz için harcadığımız parayı çocuk kanserine yardım derneğine bağışlıyorduk. Hile yapıp erkeğiniz için alışveriş mi yapıyorsunuz?"

Dudaklarını büzüp bana bakıyor. İki avukat tartışmaya girdiğinde kan dökülebilir. "param olması benim suçum değil. Ayrıca, tüm bunlar da ne?"

Elma kavurma malzemesiyle dolu olmayan fazladan poşetleri bacaklarımın arkasına saklamaya çalışıyorum. "Hiçbir şey yok. Çocuklar için bir şeyler."

"Tabii, çok meraklılar-" başını eğip gözlerini kısıyor, "- eski traktör şemaları kitapları. İlginç."

"Tamam." Bir elimi yatıştırıcı bir şekilde kaldırdım. "Bir öneriyorum."

Ağzının köşesi seğiriyor. Bu çok iyi hissettiriyor, bir zamanlar sevdiğim bir adamın mümkün olan en iyi halini görmek ve birlikte iyi çalışan tüm parçalarımıza dayanan bir arkadaşlık kurmak. "Dinliyorum."

"İkimiz de hayır kurumuna yaptığımız bağışı iki katına çıkarıyoruz ve kimse bu konuda tek kelime etmiyor."

Başını gülerek arkaya atıyor. "Anlaştık. Eve gitmeden önce biraz zamanım var. Gizli Noel Baba hediyeni bulmana yardım edebilir miyim, böylece her kimse ona bir mutfak aleti almazsın?"

"Neyin peşinde olduğumu biliyorum," diye açıklıyorum o gelirken. "Alışveriş merkezinin ikinci katında."

Elmalarımı aldıktan sonra su dolu caddeden geçerek alışveriş merkezine gidiyoruz. Iowa'da arkamızda dört ayak derinliğinde kar yığınları bırakmıştık; Seattle'da ise hava vıcık vıcık ve elli derece. "En son ne zaman bir alışveriş merkezine girdiğimi hatırlamıyorum," diye düşünüyorum kapıları iterek açarken.

Colson üzerimize yayılan mum ve patlamış mısır kokuları karşısında burnunu kırıstırıyor. "Bunun cazibesini anlamıyorum. Ailen nerede senin?"

Yürüyen merdivenle ikinci kata çıkarken, "Jonah onları Space Needle'a götürdü," diye açıklıyorum. "Yükseklikten korktuğum için, Avusturya'daki dağ gondolunun tekrarını herkese yaşatmamayı düşündüm."

"Tanrım," diye inliyor Colson. "Eşinizin bir dağın yarısında yirmi kişinin ortasında bayılmasının nasıl bir his olduğunu unutmuşum."

"Aynen öyle. Ah, işte !" dükkânı işaret ediyorum.

Colson sahte tuğlalara, çirkin grafiti tabelaya ve pis iç mekâna bakar.

"Eğer buradan alışveriş yapıyorsanız, sanırım gizli Noel Baba seçeneklerinizi iki, belki de üç kişiye indirdiniz?"

Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Belki de adını biliyordumdur. Bekleyip öğrenmen gerekecek."

Ben mağazanın arka tarafına doğru ilerlerken, Colson ön tarafa yakın bir yere göz atıyor. Video oyunu logoları ve anime karakterlerle kaplı tişörtlere sanki başka bir gezegenden gelmiş gibi anlamsızca gözlerini kısarak bakmasıyla kendini yetmiş yaşında gösteriyor.

Aradığım şeyi bolca bulmak kolay - tanıdığım en rüküş insan için rüküş şeyler. Aldıklarını kasaya götürürken, hayatımda gördüğüm en berbat ürünü rafta gururla dururken fark ediyorum. Bunu kim neden icat etti ve hangi uyuşturucunun etkisindeydi, hiçbir fikrim yok.

Bunu yapamam. Elimde o iğrenç şeyle kasaya gidemem. Eşime hediye bile almamam gerekiyor. Aynı zamanda, neredeyse onun için yapılmışken onu burada bırakamam. Onunla tam olarak ne yapacağımı hayal edebiliyorken.

histerik kahkahaları iniltiye dönüşürdü. Col- son'ın izlemediğinden emin olduktan sonra onu kaptığım gibi diğer alışverişlerimin altına tıktırıyorum.

Kasiyer bir sürü piercing'i olan genç bir kadın ve takım elbisemi baştan aşağı süzüyor. Son parçaya geldiğinde, kendi kendine kıkırdıyor, bana saygıyla başını sallıyor ve paketliyor.

Cole parlak pembe ve mavi batık bir tişörtü yüzüme doğru iterek tam arkamda gizleniyor. "Bu ne?" diye soruyor, gözlerimi mahcup bir şekilde kaçırarak. "Benji renkli şeyleri ve sevimli hayvanları sever ama bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Kendimi beğenmişlik beni ele geçirdi. Oğlum Eli sayesinde dükkânda tanıyabildiğim tek şeyi seçti. "Bu, dostum, Pokémon."

"Pokémon mu? On yaşındayken Happy Meal'den aldığım sarı kemirgen şey gibi mi?"

Bilgece başımı sallıyorum ama o tatmin olmuyor. Tişörtün önündeki üç kreasyonu işaret ediyor. "Bunların adı ne? Onları tanıyacak mı?"

Kahretsin, Eli yatağında bana sarılıp yorganındaki tüm Pokemonların isimlerini söylemeyeli yıllar olmuştu. "Squirtle," diye girişimde bulundum, önce kaplumbağayı sonra da yavru ejderhayı işaret ettim. "Char hakkında bir şeyler ve..." Zihnim bulanıklaşırken sonuncusu benimle alay ediyor. "Ve Succulent Dinosaur."

"Bunun adı Etli Dinozor falan değil." Sinirlenerek tişörtü kasiyerin önüne bırakır. "Eğer bilmezsem Benji benimle geçecek."

"Üç bin şeyin adını bilsen bile bunu aldığın için seninle dalga geçer. Ama buna bayılacak."

"Yatağa pantolonsuz girdiğinde çok sevimli görünecek," diye düşündü Col- son, gözleri hafifçe parlayarak. "Alek bunun için bana teşekkür edecek."

"Dekorasyon mu yapıyorlar?" Mağazadan çıkarken sordum. Colson'ın kırsal-modern rüya evi sadece birkaç ay önce tamamlandı. O, Alek ve Benji yarın partiye ev sahipliği yapacaklar.

Sırıttırıyor. "Bugün gitmemin bir nedeni de bu. Alek en narin buz sarkıtı ışıklarını ve dalgaların karaya attığı odunlardan yapılmış ren geyiği heykellerini aldı, Benji ise eve bir sürü cafcacflı şişme ve kar tanesi projektör ışıkları getirdi. Kimin kazandığına dair kendimle bahse girdim ve şimdi eve gidip bunu öğrenmek üzereyim."

Telefonum titriyor ve cebimden çıkarıyorum. Jonah'dan bir mesaj:
İşimiz bitti, acele edin. Uzak işinize tırmanmak istiyorum, ne demek istediğimi anladınız mı? Tepede dönmeyi falan deneyebilirim.

Kafamı kaldırdığımda Colson küçük bir gülümsemeyle beni izliyor. Başını sallıyor ve kıkırdıyor. "Hayatımda hiç bu kadar aşık bir adam görmemiştim."

"Doğru." Elleriyle tuttuğu gülünç tişörtü işaret ediyorum. "Arada bir aynaya bakmayı dene."

Alışveriş merkezinin girişindeki çıkıntının altında garip bir şekilde sırtımızı sıvazlayarak kucaklaşırken yağmur yeniden başlıyor. "Yarın görüşürüz," diye sesleniyor, başını eğiyor ve kaldırımından aşağı doğru koşarak uzaklaşıyor. Gidişini izlerken, yıllarca nefret ettiğim bu adamı yeniden sevebileceğimi fark ediyorum. Eskisi gibi değil, romantik bir şekilde değil, ama her ikisinin de dünyaları altüst olmuş, tersine dönmüş, ters yüz olmuş ve sonunda bunca zamandır özledikleri şeyi bulmuş iki iyi arkadaş olarak.



Bang. Bunca yıl sonra bile bir kapının çarpmasıyla irkilerek sıcıyorum. Ama şu anda Gray'le paylaştığımız fazlasıyla lüks tatil evimizde kükreyen ateşin önünde güvenle yayılmış durumdayım.

Jonah'ın ailesi. Yarını Colson'ın evinde geçireceğiz ama Jon- ah garajda ışıklar ve çelenkler buldu ve onları her yere attı, sanki Noel buraya kusmuş gibi. Ayrıca arka planda çınlayan ve kapatmaya üşendiğim bir tatil çalma listesi bırakmış. Son bir saattir kendimi kaybetmemi engelledi.

Kızım Megan, Eli ile birlikte gürültülü bir şekilde paltolarını ve ayakkabılarını çıkarırken girişten tiz bir sesle "Özür dilerim," diyor.

"Charlie'yi uyandırdığında ve onu tekrar uyutman için seni gönderdiğimde daha çok üzüleceksin," diye teklif ediyorum, beceriksiz ellerimdeki iplik ve plastik iğne karmaşasına kaşlarımı çatarak. Ollie ve ben bebek Charlotte'u sadece dört ay önce evlat edindik ve tombul yüzü ve kızıl saçlarıyla çılgık atan o küçük şey evimize hükmediyor. Başım Oliver'ın kucağında ve Charlie göğsümde yayılmış halde kanepede uyuyakaldığım akşamlar hayatımın en güzel anları.

Eli yanımdan hızla geçip koridorun sonunda Megan, Kenzie ve kendisinin paylaştığı odaya doğru koşuyor. O kadar hızlı değil ki

Her kolun altında bir torba şeker hışırdıyor. Megan, bir elinden utanmazca sarkan ganimetleriyle içeri giriyor. O ve Eli artık onlu yaşlarının ortasındalar, mahalleyi kendi başlarına keşfedip bir mağaza bulabilecek kadar büyükler. Sanırım dört büyük torba Reese's Noel ağacı almanın kötü bir fikir olabileceğini düşünecek kadar büyük değiller. Ollie'nin bununla daha sonra ilgilenmesine izin vereceğim.

"Ne yapıyorsun sen?" Yanımdaki kanepeye oturdu ve kucağımdaki yünlü felakete gözlerini kırptırdı.

"Babanın gizli Noel hediyesini bitiriyorum," diye homurdanıyorum, keşke onu ateşe atıp yanışını izleyebilseydim. "Yardıma ihtiyacım var."

"Ona çorap mı örüyorsun?" diye soruyor kuşkuyla.

Ona göz kırptıyorum. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Ne?"

"Lanet olsun." Başımı serin deri koltuğa yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. "Bu bir şapka, çorap değil."

Yüksek sesle homurdanıyor ve kıkırdamaya başlıyor.

"Nasıl düzelteceğimi göster o zaman, ." Doğrulup alnının ortasına bir fiske vuruyorum.

Ellerini kaldırarak ve uçuşan sarı saç örgüsünü geriye atıyor. "Ben nereden bileyim?"

Gözlerimi ona dikiyorum, o da kendi gözlerini dikeyor. "Hayatın boyunca bu adamın etrafında yaşadın ve nasıl örgü örüleceği hakkında hiçbir fikrin yok mu?"

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" Asla vazgeçemeyeceği küstah bir hareketle kollarını kavuşturuyor. "Babam tanıdığın en efsanevi örgü ustası, o zaman neden ona boktan bir şey örmenin iyi bir hediye fikri olduğunu düşündün?"

"Küfür etme," diye refleks gibi homurdanıyorum. "Peki yardım edecek misin yoksa bir pislik mi olacaksın?"

Sırıtırken gamzelerinden biri ortaya çıkıyor, sonra başını omzuma yaslayıp yatıyor. "Gitar çalıyormuş gibi yapsan nasıl olur?"

"Bu hiç mantıklı değil."

"Bence kimsenin tavsiyesini geri çeviremeyecek kadar büyük bir rezalet yarattın baba."

Başımı eğerek burnumu saçlarına dayıyorum ve parlak, narenciye kokulu şampuanından sakınleştirici bir nefes alıyorum. "En azından bana bir Reese's ver."

"Çünkü senin için üzüliyorum." Bir şeker poşetini yırtıp açıyor ve kucağıma üç çikolata ağacı atıyor. "Şaka yapıyorum. Çorabını çok sevecek, çünkü sen onun için yaptın."

"Bu bir *çorap değil*," diye bağıriyorum arkasından, o gülerek odadan çıkarken.

Ön kapı tekrar açıldığında, Ollie içeri girmeden bir saniye önce örgüyü minderimin altına koyuyorum. Yanakları açık havada olduğu için pembeleşmiş ve yumuşak, kırmızımsı altın rengi bukleleri şapkasını serbest kalıyor. Zaten kendi yaptığı mükemmel bir şapkası varken ben neden ona şapka örüyorum ki? Neyim var benim bilmiyorum. "Hey, aşkım." Yumuşak, nefessiz gülümsemesi bedenimi ısı ve ışıktan başka bir şeye dönüştürmüyor. "Neler yapıyorsun?"

"Sadece uyukluyorum," diye mırıldanıyorum, gözlerimi ateşe sabitleyerek. Ona yalan söylemeyi beceremiyorum. "Jonah, Kenzie ve Davey ile eğlendiniz mi?" Megan ve Eli, küçük kardeşleriyle gerçekten eğlenceli bir şeyler yapmaktansa birbirleriyle hiçbir şey yapmadan "takılmanın" daha havalı olduğunu düşündükleri bir evredeler.

"Evet." Koşarak yanıma geldi ve elimi tuttu. "Space Needle çok uzun."

"Ne kadar şaşırtıcı." Birbirimize sırtıyoruz, sonra kolumdan çekiştiriyor.

"Hepsi hemen . Daha sessiz bir yere gidelim."

Ne istediğinden emin değilim, beni çekip evin içinde sürüklemesine izin veriyorum, kotuma takılı monitörün Charlie'nin hala uyuduğunu söylediği odamızın önünden geçiyorum. Şaşkınlıkla beni aşağıya, Jonah'ın beni tek eliyle mahvettiği bilardo masasının bulunduğu dinlenme odasına, tüm masa oyunlarının ve bilardo ıstakalarının bulunduğu büyük dolaba götürüyor. Kapıyı itip kapatıyor ve orada durup beklentiyle bana bakıyor.

Ben odaya göz gezdirirken ayak sesleri başımızın üstündeki zemini aşılıyor. "Yardımcı olabilir miyim, Ollie?"

Boynumu iki eliyle kavradığında ve beni öpmek için ayak parmaklarının üzerine çıktığında şaşkınlıkla homurdanıyorum. Bu onun muhtaç öpücüklerinden biri, tüm vücudunu benimkine bastırıyor ve dili piercingimle oynamak için içeri giriyor. Sızlanıyor ve kalçalarımızı birbirine vurduğunda kocaman ereksiyonunu hissediyorum. "Neyin var senin?" Nefes almak için geri çekildiğinde soluk soluğa kalıyorum ama sesim de düzensiz ve acılı çıkıyor.

"Jonah'ı seviyorum ama bütün gün Gray'den bahsetti durdu. Gray şöyle, Gray böyle, Gray ne kadar harika bir baba, ne kadar yakışıklı. Yemin ederim, Uzun Nee- dle'ı ve Gray'in aleti hakkında otuz yedi farklı imada bulundu. Saydım."

"Yani?" Biraz titriyorum ve Ollie hızla büyüyen ereksiyonunu benimkine sürterken gözlerimin yarı kapalı kaymasına izin veriyorum.

"Çaresizce erkeğime ne kadar yakışıklı olduğunu, ne kadar harika bir baba olduğunu söylemek istedim. Ve lanet Space Needle'ın ne kadar seksi olduğunu."

Saçlarını okşuyorum. "Eğer ben Space Needle isem, bu seni Dubai'deki dünyanın en yüksek kulesi yapar mı?"

"Kapa çeneni," diye soluk soluğa bağırıyor, yüzü daha da pembeleşiyor. Dizlerimin üzerine çöküp pantolonunun fermuarını açmaya başladığımda küçük bir inilti çıkarıyor.

Üst katta yürüyen ve konuşan insanların sesi onu daha da tahrik ediyor gibi görünüyor, bu yüzden yukarı bakıyorum ve yüzgeçlerimi külotunun içine sokup onları yoldan çekerken gözleriyle buluşuyorum. "Sessiz olsan iyi olur."

Kocaman, kızarmış siki parmaklarımın arasında ağır ağır oturuyor, ben ucunu yalayıp taşaklarını avucumun içine alırken, ayak parmaklarının halıya kıvrılışının keyfini çıkarıyorum. "Jackson," diye titreyerek nefes alıyor ve sırtını duvara yaslayıp parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Peki ya sen? Gelmek istiyor musun?"

Başımı sallıyorum ve dilimin ucunu ıslak yarığına değdiriyorum. "Ellerini başının üstüne koymayı ve benim için iyi olmanı istiyorum."

İnliyor, kendini toparlaması gerekiyormuş gibi gözlerini bir saniyeliğine kapatıyor, sonra kollarını kaldırıyor ve kalçalarını itaatkâr bir şekilde öne eğiyor. Küçük kıcı geriliyor ve dudaklarımı sikinin başına sarıp nazikçe emerken nefes alıp vermesi hızlanıyor. "Bu çok yanlış hissettiriyor," diye mırıldanıyor, koşan çocukların sesi başımızın üzerinden tekrar geçtiğinde, ardından kahkahalar geliyor.

Bir an için çekiliyorum, tükürük dudaklarımdan şaftına doğru akıyor ve gözlerimi onun geniş mavi gözlerine dikiyorum. "İstediğin buydu Ollie. Hoşuna gitti."

Titreyerek başını duvara yaslıyor. Şaftının tamamını ağızıma alamıyorum, kimsenin sanmıyorum. Ama çok pratik yaptım, hayatımdaki hemen hemen her şeyden daha fazla pratik yaptım. Kıcına gömülmeyi seviyorum, ama yatakta televizyon izlerken bacaklarının arasına uzanıp onu emmeyi daha da çok seviyorum.

belki iki ya da üç kez geliyor. Vücudumun sekse ilgi duymadığı ve onunla bir bilim projesi gibi oynayabildiğim geceler daha da eğlenceli oluyor.

Bunu neredeyse mükemmelleştirdim. Boğazım, nefes alamadığım derinlere saplanmış şişman kafasının verdiği hissi sevmeyi öğrendi. Ağzım onun için nasıl esneyeceğini, en çok sevdiği yavaş, derin emmeyi biliyor. Ve geri kalanı için ellerimi nasıl kullanacağımı mükemmelleştirdim-taşaklarını çekştiriyorum, o yaklaştıkça şaftın tabanını daha hızlı ve daha hızlı okşuyorum, uzunluğuna tükürük ve precum bulaştırıyorum. Yaklaştığında kalçalarının nasıl gerildiğini ve seğirdiğini, kalçalarını çaresizce öne doğru ittiği anı biliyorum.

"Kahretsin, *lanet olsun*," diye inliyor, tüm kasları sarsılırken bir elini ağzının üzerine kapatıyor ve sıcak ve muhtaç bir şekilde boğazımdan aşağı dökülüyor. Onun boşalttığı yutmak için kendimi eğitmem uzun zaman aldı ama artık nasıl yapacağımı biliyorum, böylece boğazımın kontraksiyonu onu daha da fazla sağıyor.

jöle gibi eriyor ve göze gelene kadar duvardan aşağı kayıyor. Ağzının kenarı yarı utangaç, yarı şakacı bir sırıtışla kıvrılıyor. "Merhaba."

"Bana bir söz vermeni istiyorum." Uzanıp dağınık saçlarını alnına tarıyorum.

Kaşları endişeyle çatıldı. "Ne oldu aşkım?"

"Yarın hediye zamanı geldiğinde, bu işte ne kadar iyi olduğumu ve bunu ne kadar takdir ettiğinizi hatırlayın."

Başını eğerek bir kaşını kaldırıyor. "Ha?"

Yüzümü buruşturuyorum, sonra başının üstünü okşuyorum ve ayağa kalkarak ona yardım ediyorum. "Zamanı geldiğinde ne demek istediğimi anlayacaksın."



Alek



"D un dun dah dah dun ..."

O kadar hızlı dönüyorum ki Benji neredeyse yüzüstü bana çarpıyor. "Şu anda seni gerçekten öldüreceğim. Umarım Colson'a bu sabah bir veda öpücüğü verdin."

Benji geriye sıçırıyor ve ellerini birbirine vurarak işaret parmaklarını tabanca gibi bana doğrultuyor. "Pew, pew. Önce ben seni öldürmezsem olmaz." Sonra Ethan ve Victor'un arka bahçesinde yanımdan geçip gidiyor ve *Mission Impossible* şarkısını mırıldanmaya devam ediyor.

Eve doğru zıplarken sırtını izliyorum, sonra öne doğru ninja taklası atmaya çalışıyor, başaramıyor ve nemli çimlere yüzüstü uzanıp kıkırdıyor. Sabahtan beri onun sevimli suratını yumruklamak istememe rağmen ne kadar geniş gülümsediğimi fark ediyorum.

"Yedek anahtar şu güllerin yanındaki plastik kayanın altında."

Benji hevesle çiçek kazarken ben de gizlice cam Fransız kapılarına yaklaşıp Ethan ve Victor'un yemek odasına bakıyorum. Öğleden sonra şehir merkezinde bir tür İsa gösterisi izliyorlar, bu yüzden ev sessiz.

Benji hâlâ içinden mırıldanarak, avucunda kirli bir anahtarla yanaşıyor. "Benim için çevreyi ihlal etmek ister misin?" Kendime rağmen soruyorum. İnsanlar üzerinde böyle bir etkisi var.

Parlak bir sırtışıla kapının kilidini açıp fırlatıyor ve ardından bir spor ayakkabısını sert bir şekilde parke zemine yerleştiriyor. "Birinci adım tamamlandı. Şimdi alarmları devre dışı bırakma zamanı."

"Bu senin uzmanlık alanın. Ben hedefi aramaya başlayacağım."

Benji parmak tabancasını sallıyor, sonra kot pantolonunun arkasına sokuyor. "Zorlamaya gerek yok, sadece bisküvi." Cebini karıştırarak bir avuç dolusu Triss ve Hamlet'in köpek ödülleri ve ısıkları çıkarır. Pençelerin tahtaya sürtünmesiyle, pasaklı beyaz bir top merdivenlerden hızla inip köşeyi dönüyor. Rio kendini mecbur hissediyormuş gibi iki üç kez havlar, sonra bisküvi kokusunu alır ve minik kuyruğunu sallayarak Benji'ye yaklaşıyor.

Soygun ortağım önümüzdeki on dakikayı kucağında bir köpekle yerde bağdaş kurarak mutlu bir şekilde geçirecek, bu yüzden ben de tek başıma devam ediyorum. Hedefimin nerede saklı olduğundan tam olarak emin değilim ama bazı tahminlerim var. Benji'yi gizli Noel Baba hediyemi çalmaya yardım etmesi için yanımda getirmem teknik olarak kurallara aykırı, çünkü bu kim olduğumu ele veriyor, ama oğlumun bu kadar eğlenmesini izleme şansını kaçıramazdım.

Evin içinden geçerek, neyse ki benim için kilitli olmayan ofislerine gidiyorum. Victor'u ziyaret ettiğimde buraya girmek için hiç nedenim olmadı ama odanın hangi bölümünün ona ait olduğunu anlamam sadece on saniye sürüyor. Ethan'ın büyük bir masası, ciltli kitaplarla dolu bir rafı ve düzgün evrak yığınları var. Victor'un kağıt yiyen bir fare ailesine ev sahipliği yapıyormuş gibi görünen sıkışık köşede yaşadığını tahmin edebiliyorum.

Ethan'ın aradığım şeyi hiç görmediğinden hiç şüphem yok. Victor bir daha gün ışığına çıkmayacağına yemin etti. Bunu bilmemin tek nedeni, ortaya çıktığında orada olmam. Diğer herkes onu uzun zaman önce attığını düşünebilir ama ben daha iyi biliyorum. Umursamaz tavrının altında, yaşadığı cehennemle ilişkili olmayan her türlü anıya ve duygusal şeye tutunuyor. Sanki bunun dışında da var olduğunu kendine kanıtlamaya çalışıyor.

İlk başta aşırı dolu dosya dolabının çekmecelerini karıştırdım ama bu çok açıldı. Ethan bir gün sinirlenip onları temizlemeye karar verebilir ve Victor böyle bir keşfi asla riske atmaz. On dakika aradıktan sonra, boyumu aşan bir işe kalkıştığım endişelenmeye başlıyorum. Eğer bunu bulamazsam, Noel arifesinde akşam dokuzda dışarı çıkıp unuttukları tuhaf bir amcaya çorap ve Ferrero Rocher alan eziklerden biri olacağım.

Zengin maun renkli döşemedeki belirli bir tahta, üzerine ağırlığımı koyduğumda yüksek sesle gıcırıyor. İnanılmaz bir şekilde diz çöküyorum ve hazine haritasını bulmaya çalışan bir maceraperest gibi parmaklarımı eklem yerine sokuyorum. "Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalıyorum ki tahta kalkıyor ve altında, içinde Zi-ploc poşetine benzeyen bir şey bulunan bir boşluk ortaya çıkıyor.

Çantayı almak yerine tahtayı yerine koyuyorum ve Benji'nin adını haykırarak kapıya doğru gidiyorum. Bir süre durakladıktan sonra o ve Rio koşar adımlarla koridora çıktılar. "Buldun mu?"

"Buraya gel." Kolundan tutarak onu ofise doğru çekiyorum ve Victor'un köşesini işaret ediyorum. "O bölgedeki döşemeyi kontrol etmek için desteğe ihtiyacım var. Şüpheli bir şey duydum."

Gözlerini şüpheyle bana diyor. "Sorun yok, bebeğim. Yerin altında bir şey varmış gibi davranmana gerek yok. O kadar cahil değilim."

"Tehlikeli bir operasyonun ortasında amirinize cevap mı veriyorsunuz?"

Biraz kızarıyor, kaşlarını kaldırıyor. "Tamam, daha sonra yatakta casus rolü oynayacağız ve sorumluluk sende." Ama o benimle dalga geçiyor ve ayak parmaklarıyla tahtaları yoklayarak etrafta dolaşıyor. Gıcırtıyı duyunca duraksıyor ve irkilerek bana bakıyor. "Ben... mümkün değil. Olamaz..."

Tahta eline geldiğinde ve gizli bölmeyi keşfettiğinde kelimenin tam anlamıyla çığlık atıyor. "Aman Tanrım! Bu hayatımda gördüğüm en havalı şey. Bak, bak." Çantayı delikten çekip çıkarıyor ve içindekilere nazik davranmak gibi bir kaygısı olmadan bana doğru sallıyor. "Ben öldüm. Cennetteyim. Cole'u görüntülü arayıp ona gösterebilir miyim lütfen?"

"Hayır!" Çantayı kaptım. "Bu bir sır, mu? Kimsenin hile yaptığını ve sana adımı söylediğini bilmemesi gerekiyor. Bunu filme alıp Noel'den sonra ona gösterebilirsin."

Sinirli bir şekilde oflayıp puflayarak deliği tüm açılardan filme alıyor ve ardından tahtayı yerine koyuyor. Bu arada Ethan'ın masasının üzerindeki fotoğraf torbasını boşaltıyorum ve tek parmağımla itiyorum. O kadar çok iyi seçenek var ki nereden başlayacağımı bilemiyorum, bu yüzden hepsini almaya karar veriyorum.

Çantayı kapatmayı bitirdiğimde zayıf bir vücut sırtıma çarpıyor. "Bir şey daha var," diye mırıldanıyor Benji kulağıma, kollarını boynuma dolayarak. "Ana karakter casuslar, cinsel gerilimi olanlar,

her zaman operasyonun ortasında ortaya çıkarlar. Tam da güvenlik kameraları onlara doğru dönerken ya da lazer ışınları devreyeüzereyken."

"Bunlardan herhangi biri gerçekleşmek üzere mi?" Yüzlerimiz birbirine bir santim yaklaşsın diye arkamı dönerek soruyorum.

Kaşları yukarı kalkıyor, yumuşak gözleri parlıyor. "Kim bilir?" Alt dudağımı ısırtıyor, sonra tekrar, daha sert, beni kışkırtmaya çalışıyor. Boynunun arkasını sıkıca kavriyorum ve her santimini inceliyorum. Yüzme antrenmanları sayesinde son bir yılda daha da güçlenmiş ve vücudu daha sağlıklı görünüyor.

Onu için istediğim kadar yavaşça, dudaklarımız birbirine bir santimetreden daha az değene kadar eğiliyorum. "Açık olalım. Seni sadece ağzını doldurmak için öpüyorum, böylece artık o lanet şarkıyı söyleyemezsin."

Küçük bir hırıltı çıkarıyor, sonra nihayet onu öptüğümde inliyor. Sözüme sadık kalarak ağzının derinliklerine doğru itiyorum ve bırakmıyorum. Tabii ki bacağıma sürtünmeye başlıyor, çünkü doymak bilmiyor, ama sakinleşene kadar onu çimdikliyorum. Üçümüzün de diğer ikisinin onsuz seks yapmasıyla ilgili bir sorunu yok, ama Colson bile onu başkasının evinde gizli casus seksinin dışında bırakırsak rahatsız olur.

Bu, arkamı dönüp Benji'yi Ethan'ın masasına sırt üstü yatıramayacağım ve ödülümüzle birlikte nemli Aralık öğleden sonrasına kaçmadan önce onunla tehlikeli derecede uzun bir süre öpüşemeyeceğim anlamına gelmiyor.



G Ray bir sürprizi saklayamaz. Jackson, Oliver ve çocuklarla yemek yediğimiz süre boyunca, elma kızartıp ilahiler söylediğimiz süre boyunca, zaman

Bulaşık yıkarken ve çocukları yatağa yatırırken, gözlerinde bir şeyler sakladığını ve muhtemelen seksle ilgili olduğunu gösteren o garip, hafif aç parıltıyla beni izliyor.

Büyük çocukların hepsi aynı odayı paylaşıyor ve bebeklere kimin bakacağı konusunda Jax ve Ollie ile değiş tokuş yapıyoruz, bu yüzden Gray ve ben ön kapıdan çıkıp bir sonraki bitişik birimin kapısına doğru on adım atarken yalnızız. Iowa'da hava Aralık ayının soğuşuna yakın değil ama sıcaklık su birikintilerini sulu ve kaygan hale getirecek kadar düşmüş durumda. Birbirimizin ellerini tutarak dikkatlice ilerlerken, yüzümü gece gökyüzüne çevirip kokluyorum.

Gray gülümsüyor. "Beyaz bir Noel kokusu alıyor musun, Iowa'lı çocuk?"

Parmağımı kaldırabilmek için elimi onunkinden çekerek havayı daha dikkatli kokluyorum. "Olası değil ama imkansız değil."

"Bu hile yapmaktır," diye yakınıyor ön kapının kilidini açarken. "Ne olursa olsun haklı olacaksın."

Ona melek gibi bir gülümseme fırlatıyorum ve yan aynısı olan sıcak oturma odasına geçiyorum. Odanın çoğunu kullandık.

Noel süsleri orada, ama şöminenin üzerine bir dizi yağmur fiyonklu pırıltılı ışık sarkıttım. "Bu yolculukta romantik bir kaçamak yapabileceğimizi düşünmemiştim," diye mırıldanarak perdeleri çektim ve ateşi yakmaya başladım.

"Doğru." Sesi biraz tuhaflaşıyor ve bir bardak su almak için aceleyle uzaklaşıyor. Geri döndüğünde, ateş çıtırdamaya ve sallanan turuncu alevler göndermeye başlarken kanepenin çoğuna uzanıyorum.

Dolu kanepeyi işaret ediyor. "Oturmama izin verecek misin?"

"Bana neden bu kadar sinirlendiğini söyleyecek misin?"

En ateşli hareketlerinden biri olan heyecanla ellerini kalçalarına dayamasıyla ödüllendiriliyorum. "Alışveriş yaparken bir şey buldum ve onu dışarı mı çıkarsam yoksa çöpe mi atsam bilemiyorum."

Vücudum uyanmaya ve fark etmeye başladığında dudaklarımın sırtıttığını hissedebiliyorum. "Oh, seni bu kadar telaşlandıran her şeyin ortaya çıkması gerekiyor."

Düşünceli ela bakışlarıyla bir an beni inceliyor. "O zaman gözlerini kapat."

Ön kapının yanındaki alışveriş poşetlerini karıştırmasını dinlerken elektrik tenimi karıncalandırıyor. Çoraplı ayakları yerde bana doğru ilerliyor. "Aç ağzını." Bu artık onun seks sesiydi ve parmak uçları boynumun yan tarafını yatıştırdığında seğiriyorum. Çam kokulu karanlıkta itaatkâr bir şekilde çenemi büküp dilimi uzatıyorum.

Gizemli eşya kaygan silikondan yapılmış ve büyük, beni zorlayacak kadar büyük. Oyuncanın şekli biraz şişince ağzım daha da genişlemeye zorlanıyor. Tuhaf bir şekilde engebeli, dokusu dilimi kızdırıyor. Bir eliyle başımın arkasında sabit durarak, ben öğürmeye karşı koyana kadar devam ediyor. Bilmediğim şekli emerken gözlerim sulanmaya başlıyor.

"Bir tahminin var mı?" Başparmağı enseme okşuyor ama geri çekilmiyor. "Henüz gözlerini açma."

Başımı hafifçe sallıyorum, tamamen konuşamaz haldeyim. Hayatımda hiç bu kadar kafam karışmamıştı.

"Sonuna kadar," diye mırıldanıyor ve ben boğazımı gevşetmek ve çenemi fiziksel olarak mümkün olandan daha geniş açmak için mücadele ederek inliyorum. Ama yapamıyorum.

sertleştğini anlamak için onu görmem gerekiyor. Burnumdan nefes almaya çalıştığımda, alamıyorum. Sadece bir anlığına, hayatımı sakın ve sert ellerinde tutuyor. Bu en büyük yükseliş ve vücudum tüm adrenalini doğrudan sikime boşaltıyor.

Çıkarırken nefes nefese kalıyorum ve öksürüyorum, dağınık dudaklarımı siliyorum. "Güzel," diye mırıldanıyor Gray. "Gururlu bir Iowa çiftlik çocuğu olarak mirasının senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Hatta bunun her parçanda derinlere gömülü olduğunu bile söyleyebilirsin. Buna saygı duymak istedim. Böylece gözlerini açabilirsin."

Turuncu ateş ışığında göz kırparak ona şaşkın bir bakış fırlatıyorum. Sonra çenem düştü. "Aman Tanrım." Başka bir şey söyleyemeden kahkahalara boğuluyorum.

Yarı koyunsu, yarı tahrik olmuş bir gülümsemeyle orada duruyor ve elinde kocaman sarı bir mısır koçanı dildo tutuyor. Tükürüğüm, kocamın parmaklarıyla kavradığı kalın sapa kadar, sevgiyle işlenmiş her çekirdek boyunca parlıyor. "Eğer bu şeyin tamamını sana içirirsem," diye hafifçe soruyor, genişleyen sırtışıyla savaşıyor, "Hollow Creek sakinleri sonunda beni gerçek bir yerli olarak kabul edecekler mi?"

"Ver şunu bana," diye soluyorum, kendimi kontrol altına almaya çalışarak. Elinden çekip alıyorum ve göğsüme sarılıyorum. "Git başımdan. Corny benim ve artık senin aletine ihtiyacım yok. Corny ve ben birbirimizi anlıyoruz."

Sakin davranmasına rağmen yaptığı şakadan ne kadar memnun olduğunu anlayabiliyorum. Beni öpmek için eğildiğinde, kütüğümü boynuna doluyorum ve kanepenin yanında diz çökmesi için aşağı çekiyorum, burada ağzını istediğim kadar tadabiliyorum.

Otuz terli, çıplak dakika sonra, ateşin önündeki halının üzerine yüzüstü uzanmıştım, kocaman bir mısır koçanı kığımın içindeydi ve gergin sikim bacaklarımın arasında sallanıyordu. Gray beni çıldırtacak kadar yavaşça okşuyor ve dildoyu daha derine sokarken sırtımı ovuyor. Onu çıkarıp yerine kendi sikini koyana ve beni halıya öyle bir sokana kadar boşalmama izin vermeyeceğini biliyorum, yarın ikimizin de halı yanıkları olacak.

Tam bu en derin saldırı karşısında inlemeye başlamıştım ki Gray duraksıyor. "Oh, gece yarısı oldu."

"Uh." .

Kığımın nazikçe okşadı. "Mutlu Noeller, tatlım. Seni seviyorum. Kadeh kaldırmak ister misin?"

Kıçım mısırın etrafında kenetleniyor ve umutsuzca inliyorum. "Ughh- hh, Noel, aşkım, yay, durma seni pislik."

Ve böylece Noel'i en sevdiğim seslerden biriyle, ben parçalanana kadar vücudumla oynayıp sınırlarını zorlarken çıkardığı alçak, tehlikeli kıkırdamayla karşılıyorum.



COLSON, Alek ve Benji'nin evi, öğleden sonra güneş batmaya başlarken yanlarına vardığımızda muhteşem görünüyor. Bir yaşındaki Davey gevezelik ediyor ve heyecanla ön bahçede duran devasa Noel Baba, geyik, Grinch ve köpek şişme oyuncaklarını işaret ediyor. Öğleden sonra ışığında, muhteşem taş ve ahşap binanın ön cephesinde çılgınca dönen kar tanelerini zar zor görebiliyoruz. Kenarlara sıkıştırılmış birkaç ahşap ren geyiği heykeli ve şık ışıklar görüyorum ama bunlar kimsenin umurunda değil.

İki araba dolusu yetişkin, genç, çocuk ve bebeğin yanı sıra yiyecek torbalarını ve paketlenmiş hediye yığınlarını boşaltırken Ethan ve Victor Bronco'larıyla arkamızdan yanaşiyor. Kenzie koşup beline sarıldıktan sonra tekrar uzaklaşırken Victor acı içinde görünüyor. Düşünümüzde onunla yakalamaca oynadığından beri ona karşı hep garip bir düşkünlüğü vardı. Gray'i sıkıca kucaklarken, "Ne zaman can sıkıcı olmayı bırakacak kadar büyüseler, hepiniz daha fazlasını ekliyorsunuz," diye gözlemliyor.

Ön kapı açılır ve Benji olması gereken daha genç bir adam, muhtemelen Colson'a ait olan salon pantolonu ve Birkenstock ayakkabılarıyla dışarı çıkar. "Hoş geldiniz." Kollarını genişçe açıyor. "Herkesin gidip Alek'e dekorasyonları ne kadar beğendiğini söylemesi gerekiyor."

"Hey, bücür." Victor saçlarını karıştırıyor, sonra da tek kelime etmeden eve doğru kaçıyor. Ethan'a şaşkınlıkla bakıyorum ama o sadece omuz silkiyor.

"Ben Benji." Çocuk bana çarpıcı bir gülümseme fırlatıyor ve kumral saçlarını geriye atıyor. "Sen de Jonah olmalısın." Kütüğümü ele veren düğümlü ceket koluma bile.

Jackson ve Oliver çocukları verandaya doğru giderken Colson kapıda belirir ve çerçeveye yaslanır. "Victor bir şeyler yiyor," diye sesleniyor Benji'ye. "Bunu yapıyor olması mı gerekiyordu?"

Benji arabamızın arkasından aldığı bir kucak dolusu hediyeyle doğruldu, sonra gözlerimle karşılaşınca beti benzi attı. "Kahretsin, hediyeni koridorda unutmuşum. *Lanet olsun.*" Paketleri yere fırlatarak eve doğru koşmaya başladı.

Oliver yanımda duruyor, paltomu avuçlamaya çalışan bebek Charlie'yi kucaklıyor. "Az önce gizli Noel Baba'sını ele verdiğinin farkında mı?"

Gray iç geçirir. "Cole ve Alek'in onun bunu yapmayacağından emin olmak için ne kadar çok çalıştıklarını düşünmek bile beni korkutuyor."

"Onlara söylemeyeceğime söz veriyorum," diye teklif ediyorum.

Her şeyi büyük, rahat fuayeye taşıırken, gelmiş geçmiş en muhteşem iki köpek bizi karşılamak için koşarak geliyor. Gray bana onlardan bahsetti ve resimlerini gösterdi çünkü onlara ne kadar bayılacağımı biliyordu. Muppet, karıncayiyen ve zürafanın karışımı gibiler. Daisy'yi evde bıraktığım için çok üzgündüm, bu yüzden eşyalarımı bıraktım ve onlara atmak için yerden peluş bir ayı aldım.

Onları arka bahçeye doğru kovalarken, su sıçrama seslerinin kısa bir koridordan geçiyorum. Merakla içeri giriyorum ve kafamı büyük pencereler ve bakımlı bitkilerden oluşan bir ormanla çevrili güzel bir kapalı havuza sokuyorum. Havuzun mavi fayanslı kenarında Victor ve Benji'nin bir dakika önce giydiklerinden emin olduğum bir yığın kıyafet var. İkisi de iç çamaşırlarıyla havuzda, bir torba tuzlu ve sirkeli su ısıtıcısı cipsine benzeyen şeyin üzerine su sıçratıyor ve acımasızca güreşiyorlar.

"Onları geri ver," diye hırladığını duyuyorum Benji'nin, başı su yüzeyine çıkarken soluk soluğa. "Onlar senin değil."

"Artık çok geç; çoktan açılmışlar." Benji onu daireler çizerek kovalarken Victor bir eliyle çantayı suyun üzerinde tutarak kolayca ulaşamayacağı bir yere yüzer.

Benji arkasını dönüp bana işaret ettiğinde, saçlarından gözlerine su damlarken sessizce odadan çıkmaya başlıyorum. "Bunlar onun hediyesi Victor. Ondan özür dile."

Victor bir an duraksıyor, solgun bakışlarıyla beni süzüyor, sonra sessizce havuzun kenarına, ayaklarımın yanına yüzüyor ve çantayı havaya kaldırıyor. Elimi uzattığımda geri çekiyor. "Sadece bir tane."

"Seni *pislik*," diye bağıyor Benji, daha da yaklaşarak. "Onu tanımıyorum bile ve şimdi benden nefret edecek." Havuzun kenarına tutunuyor ve bana kocaman, tatlı köpek yavrusu gözleri fırlatıyor. "Özür dilerim, Jonah."

Ben sırtınca rahatlıyor. "İçeri gelebilir miyim?" Tek kolla yüzmek de öğrenmek için fazladan pratik yapmam gereken bir şeydi ama eskiden çok severdim. Uzun zamandır böyle bir şansım olmamıştı. Tişörtümü çıkarırken, üstümdeki cam tavan penceresine inen ilk İsa maskeli kar tanesini yakalamak için tam zamanında başımı arkaya eğiyorum.



T Seattle'da dokuz yıldır beyaz bir Noel yaşanmadı. Şu anda bile, kar taneleri ilk başta ürkekçe süzülüyor ve daha yere düşmeden eriyip gidiyor. Ama giderek daha fazla daha fazlası havayı doldurur, çimlerin uçları beyaza dönmeye başlar.

Victor hepimizin toplandığı açık mutfak-oturma odası alanına girdiğinde hemen arkamı dönüyorum. Birbirimizden nefret ettiğimiz en başından beri, bedenim onun her hareketine aşırı uyum sağlamış durumda; onu göremediğimde endişeleniyor, geri döndüğünde rahatlıyorum. Bu muhtemelen sağlıklı değil, ancak bunca yıldan sonra istediğimiz kadar toksik bir şekilde bağımlı olma iznimiz var. Nemli bukleleri yüzüne yapışıyor ve tişörtü ıslak tenine yapışıyor. Solgun gözleri hemen benimkileri buluyor, ağzının köşesi yukarı seğiriyor.

"Aferin sana," diye mırıldanıyor Alek yanımda, cüzdanını çıkarıp bana beş dolarlık bir banknot uzatıyor. Kalın gri yün kazağıyla aynı anda hem şık hem de rahat görünen Colson da odayı geçip bana aynı banknotu uzatıyor. Victor'un havuzu ne kadar hızlı bulacağına dair bahse girdik -Colson dört dakika, Alek iki dakika dedi. İki dakika tahmin ettiğimde ikisi de kendimi kaptırdığımı düşündü-

Ama hiç şüphe duymadım. Hatta on saniye bile olabilirdi.

Oliver iki bebeği uyuttuktan sonra koridordan geliyor. Bir şeyler söylemeye çalıştığını görebiliyorum ama odadaki ses onun yumuşak, tereddütlü sesi için çok fazla. Jackson "Hey, sessiz olun" diye bağırdığında herkes anında susuyor. En arkadaş canlısı ya da sosyal açıdan en becerikli kişi o değil ama kimse aldırıyor. Burada hepimiz biraz tuhafız.

Ollie biraz kızarak, "Teşekkürler," diye mırıldandı. "Ben de tam bebeklerin uyuduğunu ve çocukların dışarıda oynadığını söyleyecektim, o yüzden çok fazla çılgılık ve drama olmadan hediye alışverişi yapmak istiyorsak bunu şimdi yapmak isteyebiliriz."

"Çok geç," diye mırıldanıyor Benji kanepede Alek'in üzerine oturduğu yerden. "Victor burada." Chipageddon hikâyesi çoktan gruba yayılmıştı ve sanırım çocuk bütün gün bunun acısını çekecekti.

Victor hiç umursamadan kanepenin diğer ucuna uzanıyor, adamlarının yanında Colson'a yer açıyor ve parmağını bana doğru kıvrıyor. Kar yağışını izlemek istiyorum ama ona asla hayır diyemeyeceğim. Jonah'ın omzunun ve Jackson'ın bacaklarının üzerinden geçerek Victor'un dizlerinin önündeki halıya oturuyorum. Hemen bacaklarını bana doluyor ve parmaklarını saçlarımda gezdirmeye başlıyor. Colson yanımıza çöküp önce Benji'yi, sonra da Alek'i öpüyor. Sonunda herkes burada ve bu kadar büyük bir odaya bile dokuz adam zor sığıyor. Hepimiz el ele tutuşuyoruz, omuzlarımız birbirine yapışmış, oda taze kokular ve kolonyaların karışımı gibi kokuyor. Bu bana küçüklüğümü, hayatım darmadağın olmadan önce, tüm geniş ailemin evi kurabiye, müzik, kahkaha ve masa oyunları için kavga ederek doldurduğu zamanları hatırlatıyor. Buna bir daha sahip olacağımı hiç düşünmemiştim.

"Ağacın yanından başlayalım," diye öneriyor Gray, patolojik bir şekilde kaosu düzenlemeye çalışmaktan kaçınmak için. "Ve bir daire çizin." Başka kimsenin umurunda olmadığı için Jonah'ı işaret ediyor. "Önce sen."

Kocası arkasındaki mavi ve beyaz ışıklarla, gümüş çelenklerle ve mümkün olan her renkte süslerle süslenmiş devasa Douglas köknarına bakar. "Ah, işte. Çılgınca bir şey değil ama umarım beğenirsiniz." Tek eliyle dengede tutmaya çalışarak ağır, kare bir paket alır ve Jackson'a uzatır. Herkes onun paketi dikkatle açmasını izlerken dövmeli adamdan rahatsızlık yayılıyor

paketin ucundaki altın renkli kar tanesi kağıdını sanki onu kurtarmaya çalışıyormuş gibi soyuyor.

Sonunda bir yığın plak ortaya çıkardı. Görebildiğim kadarıyla şarkıcı-söz yazarı ve folk sanatçılarına benziyorlar. "Dün burada bir dükkâna ve bana yerel sanatçılardan bir demet vermelerini istedim. Öğrenecek yeni şarkılar bulabileceğini düşündüm," diye açıklıyor Jonah utangaç bir şekilde.

Jackson yere batacakmış gibi başını eğiyor ama Jonah'a içten bir gülümseme gönderiyor. "Teşekkürler. Bana en sevdiğin şarkıyı göster, ben de senin için bulayım." Ciddiyetle yumruk tokuşturuyorlar ve Oliver Gray'e bir gülümseme atıyor.

Victor'un ensemeye yaptığı masaj ve Colson'ın demlediği ılık nane çayının vücuduma yayılmasıyla burada dalıp gidebilir ve hayatımın en güzel uykusunu çekebilirdim. Ama Victor aniden beni bırakıyor ve Gray ayağa kalkıp ona bir hediye uzatırken "işte bu" diyerek ileri atılıyor ve kaburgalarına diz çöküyor. Gray sıkıcı ve pragmatik bir şey seçecek birine benziyor ama o ve Victor birbirlerini bu odadaki herhangi iki kişiden daha uzun süredir tanıyorlar. Ona güveniyorum.

Victor kâğıdı parçalayıp bir yığın tişört çıkarırken mutlulukla ötüyor. Gözlerinden lazerler çıkan kedilerle kaplı bir tişörtü, yüzünün altı büyük tasvirini içeren eski bir Hannah Montana tişörtünü ve *üzerinde "Dikkat edin, ben bir panterim"* yazan pembe bir tişörtü havaya kaldırıyor. Victor, kendisinin bile gizleyemediği geniş bir sırıtışla Gray'i işaret ediyor. "Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadın, bebeğim." Alek gözlerini deviriyor, Benji kıskançlıkla izliyor ve Jonah ile Gray birbirlerine bakmadan beşlik çakıyor. Victor'un moda tercihlerine daha az aşına olan herkes şaşkın bakışlar atıyor.

"Gördün mü Ethan?" Victor tüm gömlekleri üstüme bırakıyor ve ben her birine hayranlıkla bakana kadar sabırsızlıkla bekliyor. "Giymem için bir tane seç."

"Yani, Hannah bir klasiktir, ama seni crop top içinde görme şansını asla geri çevirmeyeceğim."

"Azgın bok parçası." Siyah Nirvana tişörtünü çıkarıp pembe olanını giyiyor. "Onu pantolonunun içinde tut, burada çocuklar var." Saçlarımı öpüyor, tekrar arkasına yaslanıyor ve ayaklarını kucağıma koyuyor. Bir elimi bileğine doluyorum ve başparmağımı pürüzsüz, sert baldırında gezdiriyorum.

"Şey..." Alek Benji'yi kucağından indirir ve küçük bir enve- lope alır. Benji onu düşürdüğünde boğuk bir heyecan ciyaklaması çıkarır.

ellerime tutuşturdu. "Bunu sana getirebilmek için çok büyük tehlikeler atlattık. Onu iyi koruyacağına ve maksimum hasar için akıllıca kullanacağına dair bana söz vermeni istiyorum."

şaşkınlıkla elimde evirip çevirdim. Neredeyse hiç ağırlığı yok. "Beni korkutuyorsun ama yemin ederim elimden geleni yapacağım."

Başparmağımı Noel'e hiç yakışmayan manila zarfın kapağının altından geçirerek zarfı yırtıp açıyorum ve içine bakıyorum. On kadar fotoğraf var gibi görünüyor. Onları kucağıma bırakır bırakmaz Victor boğuk bir ses çıkartıyor ve onları almak için üzerime atılmaya alışıyor. Alek onu kanepeye yatırıp yere mıhlarken bir dirsek sırtıma çarpıyor, ben de tehlikeden uzaklaşıp zeminin ortasına doğru kayıyorum. Herkes büyülenmiş bir şaşkınlıkla izliyor.

"Sen öldün," diye tıslıyor Victor Alek'e. "Yeni yüzme merkezini yakacağım, bu sefer sen de içinde olacaksın."

Fotoğrafları karıştırırken Benji omzumun üzerinden eğiliyor ve Gray görmek için dizlerinin üzerine kalkıyor. Victor çaresizlikten boğuk bir ses çıkartıyor.

Bu resimlerde sekiz yaşından büyük olamaz. Kolunu Alek'e dolamış duruyor; henüz takım arkadaşı değillerdi ama gençlik yüzme etkinlikleri sayesinde tanışmış . Alek neredeyse tıpatıp şimdiki gibi görünüyor, sert ve ciddi, zarif bir yüzü ve düzenli saçlarına uyan koyu renk gözleri var. Ama Victor... tombul ve çekik gözlü, bukleleri her yöne uzanıyor. irkin, tel çerçeveli gözlükleri yüzüne hakim, neredeyse dişlerinin arasındaki büyük boşluk kadar dikkat çekiyor. Tüm resimler aynı etkinlikten, bir doğum günü partisine benziyor. Kk Victor'un pinataya vurmaşı, yüzünü pastayla doldurmaşı ve elim sende oynarken düşmesi arasında gidip geliyorum.

Benji'nin diğer çocuklarla birlikte kahkahalar attığını duyuyorum ama kucağımdaki fotoğrafları tutarken boğazımın dğmlendiğini hissediyorum. Erkek arkadaşımı hiç ama hiç gözlerinin arkasında şeytanlar olmadan görmemiştim. Bu kaygısız sırtış ve yüzündeki masum ışık... Bunları hayal ettim, hayal etmeye çalıştım ama hiçbir zaman gerçek olmadılar. Sanırım Alek bunları bana şantaj malzemesi olarak verdi ve arkamda devam eden kaostan etkili olduğunu anlayabiliyorum. Ama ben sadece onları saklamak, tutmak ve her gün onlara bakmak istiyorum. Victor dahil hiç kimsenin onlara dokunmasına izin yok.

Başımı kaldırıyorum ve yanıma melen Gray'in gözleriyle karşılaşıyorum. Kasvetli ela derinliklerinde onun da aynı kalp kırıklığını bulduğunu görebiliyorum-

içlerinde merak uyandırıyor. Sessizce, herkes şakalaşıp bir sonraki hediye düşünürken, fotoğrafları ona uzattım. "Birini seçebilirsin."

Beni incelerken çenesi biraz esniyor, sonra omzumu sıkıyor ve resim yığınınını alıyor. "Teşekkür ederim."

Kanepedeki öfkeli Victor'un yanına döndüğümde, ayağa kalkması için sertçe işaret ediyorum. Oyun oynamayı bıraktığımı anladığında kaşları birbirine çarpıyor. Ayağa fırlıyor ve göğüs kaslarını saran ve zayıf karnını mükemmel bir şekilde ortaya çıkaran crop topunu ayarlıyor, üstümde bir top şeklinde kıvrılmadan önce oturmamı bekliyor, başını omzuma yaslayarak şenliğin geri kalanını izleyebiliyor. Elimi gömleğinin üstünden geçiriyorum ve boynuma memnuniyetle mırıldanana kadar sırtını ovuyorum. "Senden nefret etmiyorum," diye mırıldanıyorum.

Gerinerek çenemin kenarını öpüyor. "Biliyorum."



I En son ne zaman bir Noel geçirdiğimi hatırlamıyorum. Babamın malikanesinde her 1 Aralık'ta bir çift profesyonel dekoratör gelir, bir ağaç diker, pencerelere çelenkler dizer ve dışarıdaki saçaklara düz beyaz ışıklar asardı. Her şey esrarengiz bir şekilde mükemmel ve tamamen boştu. Işıkları kimse görmedi çünkü ben evden hiç çıkmadım ve babam da ofisten eve hiç gelmedi. Hayır. O ağaçların etrafında hediyeler değiş tokuş edilirdi.

Bir terapist, Alek'in sade, elegan dekorasyonunu bu yüzden sevmediğimi söyleyebilir. Muhtemelen bu konuda şımarıklık yapmama gerek yoktu ama ben her şeyin olabildiğince kusurlu olmasını istiyorum. Çünkü bu, gerçek bir tatil geçiren gerçek insanlar olduğumuz anlamına geliyor. Bahçe süsleri için onunla kavga etmek bile beni garip bir şekilde mutlu etti.

"Benim sıram!" Ethan Victor'un fotoğraflarını kaldırdığında ayağa fırlayıp bacakların arasından ve bedenlerin üzerinden seke seke ağaca doğru gidiyorum. Gray bana kaşlarını çatıyor çünkü onun küçük paylaşım çemberi düzenini bozuyorum. Bir metre boyunda olmasına ve derinizi eritebilecek bir bakışa sahip olmasına rağmen ondan korkmuyorum. Beni koruyacak Colson var. Colson, Gray'e benim onurum için meydan okusaydı, ilk *Indiana Jones* filmindeki gibi olurdu - Gray'in dikkati dağılırdı.

kılıcıyla daha az numara yaparsa Colson onu vurup . Jonah alınmasın ama düşünceli avukat piyngosunu ben kazandım.

Üç şişkin kâğıt torbayı kollarımda toplayıp odanın öbür ucuna, Jonah'nın yanına götürüyorum. Özel bir şey değiller - yanlarında hala market logosu var. değilmiş gibi görünüyor ama dün paketlemeye vaktim olmadı. Alek bahçedeki şişme oyuncaklar konusunda geri adım atmayacağımı anlayınca içeri girip kahve içti ve ateşin önünde kestirirken ben de soğukta saatlerce o kocaman, sarkık piçlerle boğuştum. Hava karardıktan sonra Cole eve geldiğinde hala uğraşıyordum ve benim için üzüldü. Bitirmeme yardım etti, sonra beni içeri taşıdı ve o bizi parmaklarken Alek'le yatakta 69 yaparak birbirimizden özür diledik.

Dediğim gibi, bu odadaki tüm erkekler seksi ve havalı, ama en iyileri bende.

"Cipsler için özür dilerim," diye geveleyerek bir torba atıştırmalığı Jonah'nın kucağına fırlattım. "İyi ki çok almışım. Eve götürmek için bir bavula daha ihtiyacın olabilir." Üç çanta da boşaldığında, ben gevezeliğe devam ederken o bana şaşkınlıkla gülümsüyor, yarısı abur cuburlara gömülmüş durumda -cipsler, kurutulmuş etler, patlamış mısır, nori, şekerlemeler, , enerji içecekleri-. "Atıştırmalıklar çok zayıf bir hediye ama baba olduğun için artık kendine hiç eğlenceli bir şey almıyorsun diye düşündüm." Ebeveynlik hakkında kaba bir şey söylememeye çalışıyorum ama o benim yaşına erkek arkadaşlarımdan daha yakın ve üç tane çocuğu var. Asla yapamam. "Bunlar benim favorilerim; her zaman yerim."

Arkamdan onaylamayan bir ses geliyor. Kim olduğunu çok iyi biliyorum. Alek yüzme koçu sesiyle, "Bana son bir aydır antrenman diyeti yaptığını söylemiştin," diye homurdanıyor.

Arkamı dönmek yerine Jonah'a mahcup bir gülümseme gösteriyorum. O da sırtıyor, yanağında bir gamze beliriyor. "Teşekkürler Benji. Çocuklarıma bundan tek bir ısırık bile almayacaklarına söz veriyorum."

"Gray de değil."

Kocası sinirli bir şekilde oflayınca gülümsemesi genişler. "Tek bir kurabiye bile olmaz. Ve ne kadar bavul gerekiyorsa alacağım."

Yanına oturmak için geri döndüğümde Alek, "Hiç kondisyon ilerlemesi kaydetmemene şaşmamalı," diye azarlıyor.

"Diyetler baskıcı bir sosyal yapıdır." Onunla Colson'ın arasına giriyorum ve Colson'bir kolunu dolarken çıkardığı kıkırdama sesinin tadını çıkarıyorum. Başımı omzuna yaslıyorum ve bacaklarımı

Alek'in kucağına geçtim ve dördünün de ellerinin vücudumu boş boş okşadığı ve tuttuğu hissini tadını çıkardım.

Victor, Jackson'a ağacın altından küçük bir paket atmasını işaret ediyor, onu yakalıyor ve bana uzatıyor. Benim adımı çizmiş olabileceğini fark ettiğimde merakım yeniden canlanıyor.

Elimi uzattığımda biraz geri çekiyor. "Ne olduğunu düşünüyorsun?" Okunamayan gözleri yüzümü incelerken dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Gözlerimi kısarak paketin büyüklüğüne baktım.

"Küçük bir Speedo mu?" "Mmm, not edildi."

Başını düşünceli bir şekilde eğiyor.

Ethan gözlerini deviriyor. "Bu onun gelecek yıl için hediye fikirleri bulma konusundaki tembel numarası."

"Hadi ama." Sabırsızlıkla kaptım ve yırtarak açtım. Kucağıma not kâğıdı büyüklüğünde, el yazısıyla yazılmış on iki sayfalık bir kitapçık düşüyor. Ön yüzünde *Noel Kuponları* yazıyor; üçgen bir ağaç, orantısız bir yıldız ve ren geyiği ya da kutup ayısı olabilecek rastgele çizgilerden oluşan bir felaketin yarım yamalak illüstrasyonu var.

Heyecanla çevirip açıyorum ve ilk kartı yüksek sesle okuyorum. "Bu kuponu, yüzme antrenmanı yerine Alek'ten bir haftalık ayak masajı ve frappuccino için kullanın. Ooh, bunu sevdim." Söz konusu erkek arkadaş onaylamaz bir şekilde mırıldanıyor.

İkinci sayfada, *Bu kuponu kullanarak Colson' üç hafta boyunca tüm ev işlerinizi yaptırın ve ardından Bunu kullanarak Colson ve Alek'in size bir hafta boyunca her gece daha büyük ve daha pahalı bir hediye almasını sağlayın, başlangıç değeri iki bin dolar.*

"Tamam şimdi, bu nedir? Kimse bize danışmadı." Ben itiraz edercesine ciyاكلarken Colson onu parmaklarımın arasından çekip alıyor. Odadaki herkes gülmekten kırılıyor. "Bunu Colson ve Alek'in seni bu pozisyonda yapmaları için kullan..." Sözünü kesiyor ve gözlerini kısarak sopa figürü il- lustration'a bakıyor. "Eğer bunu yapmaya çalışırsam bir daha asla yürüyemeyeceğim."

Victor sırtını dikleştiriyor ve memnun bir kedi gibi esniyor, Ethan'ın bacaklarına yaslanıyor. "Günlük esneme hareketlerine şimdi başlarsan belki hazır olursun."

Alek kitapçığı Colson'dan alır ve geri kalanını okur. İfadesine bakılırsa daha da kötüler. "Bunlar kesinlikle geçerli değil."

"Çok geç." Sarışın sırtıyor. "Bak ne kadar mutlu küçük sevimli yüzü, ona ayaklarını ovma istemediğini söyleyecek misin?"

"O benim." Kitapçığı kaptığım gibi göğsüme bastırıyorum. "Bu bana bütün yıl yetecek."

Victor beni işaret ediyor. "Bunların her biri için video kanıtı bekliyorum."

"Ben ."

"*Buna sahip değilsin*," diye itiraz ediyor Alek.

Aralarına daha da sokuluyorum. Colson hiç düşünmeden parmaklarını benimkilere geçiriyor ve Alek içgüdüsel olarak saçlarımı öpüyor. Victor'a kendini beğenmiş bir sırıtış atıyorum, o da bana karşılık veriyor. "Kesinlikle anladım."

"Pekâlâ," diye iç geçirir Ethan, ayağa kalkarken. "Bu olay çok can sıkıcı olacak Colson."

"Bunu takdir ediyorum."

Benimkine sıçmasının intikamını almak için Colson'ın hediyesini çalmaya çalışıyorum ama o boştaki kolunu başıma doluyor ve Ethan'dan mükemmel kare şeklinde, özenle paketlenmiş bir hediye alırken beni yere yapııştırıyor. Sırf beni kızdırmak için hediye bilerek yavaşça açmasını izlemek acı verici.

Sonunda kutuyu açtığında, iki ucundan ip oyuncaklar çıkan iki büyük peluş kemik çıkarır. Kırmızı olanın üzerinde süslü harflerle *Triss*, siyah olanın üzerinde ise *Hamlet* yazıyor. Ethan, "Bir arkadaşım bunları veteriner kliniğine bağış toplamak için yapıyor," diye açıklıyor.

"Çok güzeller." Colson bir tanesini Triss'in uzun burnunun önünde tutuyor. Tembel, yarı uykulu bir koklama yapıyor, sonra kulaklarını dikerek doğruluyor.

"Onları vanilya dokunuşuyla kokluyor," diye açıklıyor Ethan, Triss onu kapmaya çalışırken gülümseyerek.

"Hadi!" Sanırım kokunun beni değil köpekleri heyecanlandırması gerekiyordu ama oyuncağı kaptığım gibi hiç düşünmeden odanın diğer ucuna fırlattım. Triss kime ya da neye bastığına aldırmadan herkesin arasına dalıyor. "Affedersiniz, özür dilerim," diye sesleniyorum peşinden tökezleyerek giderken. Kız kardeşinin tırnaklarının yere çarpma sesiyle Hamlet neler olduğunu görmek için koşarak içeri giriyor. Oyuncağını almak için arkamı dönüyorum ama Jonah onu kapıyor ve arka kapıya doğru beni takip ediyor.

Hiç masal gibi bir Noel yaşamadım, o yüzden bilemem ama içimden bir ses bunun masallara hiç benzemediğini söylüyor. Aynı şekilde Alek, Colson ve ben de masal kitaplarındaki çiftlerden değiliz, çünkü biz üç kişiyiz. Ve tıpkı Alek, Colson ve benim gibi, bu Noel de masal kitaplarını utandırıyor.



I Üniversitede iki yıl boyunca bir kafede garsonluk yaptım - iyi ki sevimliymişim, çünkü sakardım. Bunun için göstermem gereken tek şey bazı utanç verici hikayeler ve bir sürpriz taşıma yeteneği- Aynı anda çok sayıda kupa. Mutfaktaki kahve fincanından yedi kırmızı taş kupayı dumanı tüten sıcak elma şarabıyla doldurduğumda, süslemek için tarçın çubukları eklediğimde ve tek bir damla bile dökmeden hepsini aynı anda oturma alanına taşıdığımda herkes etkilenmiş görünüyor. Jackson sanki bu onu tahrik ediyor gibi görünüyor.

"Benji ve Jonah'ı bekleyelim mi?" İçkileri dağıttıktan sonra soruyorum. "Onlar kaçırıyor."

Colson boynunu bükerek pencereden dışarı bakıyor ve hüznle kıkırdıyor. "Geri geleceklerini hiç sanmıyorum. edelim." Mutlu bağrıışmaların, çocuk kahkahalarının ve köpek havlamalarının sesi aralık Fransız kapılarından içeri süzülüyor.

"O halde, bu senin için Alek." Siyah saçlı adama büyük, yumuşak bir çanta uzatıyorum, biraz utangaç hissediyorum. Megan'ın annesiyle çıktığım zamanlarda gözlerini devirir ve neden *her* bayramda, doğum gününde ve bebek partisinde sıkıcı trikolar hediye etmek zorunda olduğumu sorardı. Arkadaşım Tristan, hayattaki tek anlamlı becerisinin en yakın mağazaya koşup bir şeyler almak olmasına kızdığını söylemişti.

ama yine de bazı zamanlar kendimi mahcup hissediyorum. Özellikle de Alek'i neredeyse hiç tanımıyorken. Gizli Noel Baba kurallarını çiğnemek ve Colson'a hangi renkleri kullanacağını sormak zorunda kaldım.

Jackson elma şarabının içinde yarı uykulu, günlerce süren yolculuk ve sürekli sosyal etkileşimden yorgun düşmüş ama ruh halimi her zaman hissedebiliyor. Alek kahverengi kâğıdı yırtıp atarken cesaretle sırtımı sıvazlıyor.

"Vay anasını," diye mırıldanıyor Alek, kalın örgü battaniyeyi kaldırırken, sesi gerçekten şok olmuş gibi çıkıyor. Zengin kahverengiler ve turuncular pencereden gelen kapalı ışıktaki parlıyor, mavi ve beyaz sıçramalarla noktalanıyor. "Bu muhteşem bir şey."

"Başardı," diyor Jax kararlı ve gururlu bir şekilde, ensemini sıkarak.

Alek bana bakakaldı. "Gerçekten mi? İnanılmazsın. Cole düşünmeden bunun yarısı kadar bile iyi olmayan 2000 dolarlık saçma bir battaniye aldı."

Colson omuzlarına doladığı koluyla başının arkasına vuruyormuş gibi yapıyor. "Bağımlılığımın kimseye bahsetmemen gerekiyor."

"Hangisi? Aşırı harcama mı yoksa rahat battaniyeler mi?" Sırıtarak başını sallayan Alek battaniyeyi kucağına yayar ve ellerini kalın iplik telleri üzerinde gezdirir. "Teşekkür ederim Oliver. Bana bunu nasıl yapacağımı öğretmen gerekebilir."

Pek çok insan örgü örmeyi öğrenmekle ilgilendiğini ifade etti. Çoğu bunu kastetmiyor ama her seferinde heyecanıma engel olamıyorum. "Stres atmak için mükemmel ve meşgul insanlar için ideal çünkü her yere götürebilirsiniz." Garip bir şekilde kızardığımı hissediyorum, çünkü tam bir inek gibi konuşuyorum, ama duramıyorum.

Tam iğnelerimi ve ipliğimi kapıp tüm öğleden sonrayı raydan çıkarmak üzereyken, masanın üzerindeki bebek telsizinden yüksek sesli, anlamsız bir çığlık geliyor. Gray, Jackson ya da ben tepki bile vermeden Jonah doğaüstü bir duyma yetisiyle arka kapıdan içeri dalıyor. "Davey'i yatırmadan hemen önce bezini değiştirdim, o yüzden muhtemelen yalnızdır," diye söylendi, yanakları koşuşturmaktan hâlâ . Jonah'haftada en az bir kez görmeme rağmen, onun gençliğin karmaşası içindeki şapşal halinden tanıdığım en özenli ve düzenli babalardan birine dönüşmesine asla alışamayacağım.

Jackson ve bana yerimizden kalkmamamız için el salladıktan sonra Gray ile birlikte arka odaya geçip bir yaşındaki Davey ve çok uykulu, sinirli Charlie ile geri döndüler. Huysuzlandığında Jackson favorisi oluyor.

Gray'e küçük kızı kucağına alması için bir jest yapıyor. Yorgun yüzü aydınlanıyor ve kızın başının üstünü öpüyor, sonra da kız gülümseyene kadar ona bakıyor.

Gray Davey'i kucağına oturtup dizlerinin üzerinde sürmesi için plastik traktörlerinden birini verirken Megan, Eli, Kenzie ve Benji içeri girip gürültüyle elma şarabı kupalarını ve dün yaptığımız ağaç şeklindeki zencefilli ekmek kurabiyelerini kapıyorlar.

Colson ayağa kalkarak, "Pekâlâ," dedi. "Sanırım herkes hediyenden keyif alacak, Gray."

"Oh, Tanrım." Gray ağır ağır iç geçiriyor. Güldüğümde başını bana doğru sallıyor. "Victor ve Benji'nin buradaki veletler olduğunu düşünüyorsun ama Cole yüz kat daha kötü. Sadece bunu iyi saklıyor."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," diye düşündü yakışıklı, siyah saçlı adam, çok kalabalık odanın içinden geçip koridorda belirirken.

Gray yüzünü ellerinin arasına alıp parmaklarının arasından Alek'e bakıyor. "Neden erkek arkadaşın hediyemi almak için odadan çıkmak zorunda?"

Alek ellerini iki yana açar. "Bilseydim sana söylerdim. Tek söyleyebileceğim, şimdiden *çok üzgün olduğum*." Ama Benji'yi kucağına çekip battaniyeyi ikisinin üzerine sararken aşk dolu bir sırıtışı gizleyemiyor. Herkes merak içinde bekliyor, çünkü içten içe hepimiz trolüz ve Gray'in telaşlanmasını izlemek eğlenceli.

Colson, elinde en az bir metreye iki metre boyutlarında, bir tür resim ya da duvar sanatı olduğu belli olan, kâğıda sarılı düz ve ağır bir nesneyle geri gelir.

"Tanrıya şükür." Gray rahatlıyor, bir elini Davey'nin devrilmemesi için üzerinde tutuyor. "Bu her neyse, onu uçakla eve götüremeyiz."

"Merak etme dostum." Colson sinsi bir gülümsemeyle onu duvara yaslar. "Bunu sana göndermeyi çoktan ayarladım." İlgiden keyif aldığı her halinden belli, Gray'i işaret ediyor. "Buraya gel ve hediyeni aç."

Uzun bir duraksamadan ve kendisini kurtarmaya hiç niyeti olmayan Jonah'ya yalvaran bir bakıştan sonra Gray Davey'i dikkatle yere bırakır ve ayağa kalkar. Kâğıdın bir köşesini yırtıp içine bakar bakmaz bir adım geri çekilir ve başını sallar. "Senden nefret ediyorum Cole."

Eli, Megan'la birlikte mutfak adasındaki yerinden, "Aç şunu baba," diye bağılıyor. "Yap, yap, yap." Kenzie tezahürata katılıyor, tokat-

ellerini mermer tezgahın üzerine vuruyor.

Cole eski sevgilisine şeytani bir sırıtışla, "Nefret etmiyorsun," diye mırıldanıyor. "Egonu biliyorum. Her sabah yataktan kalkmak için kendini böyle hayal ediyorsun."

Uzun boylu adam sonunda pes eder ve bir kraliyet ailesinin zarif bir Rönesans tablosuna benzeyen resmin önündeki kâğıdı yırtar - bir kalenin önünde at üstünde, eşi ve çocuklarıyla çevrili asil bir kral.

Jonah neler olduğunu önce fark eder ve dünyanın en gürültülü homurtusuyla yere yığılır, ardından histerik kıkırdamalar başlar. Bulaşıcı kahkahası odaya yayılıyor ve herkes atın üstündeki adamı Gray, etrafında dizilmiş, son derece özenle hazırlanmış kıyafetler içindeki insanları da Jonah, Eli, Kenzie ve Davey olarak tanıyor. Köpekleri Daisy bile arka planda bir kazı kovalıyor. İşin hem en iyi hem de en kötü yanı, bu tablonun gerçekten göz alıcı olması. Özel sipariş için bir servet harcamış olmalı. Colson orada öylece durmuş, biftek yemiş bir köpek kadar memnun, Gray'in kızarmasını izliyor. Victor ayağa kalkar ve Colson'ın elini resmen sıkmak için odanın diğer ucuna kadar çabalar.

Jax beni dürtüyoreğilirken kirli sakalı kulağıma değiyor. "Ollie?"

"Öyle mi?"

"Bu insanların nesi var böyle?"

Tekrar kıkırdamaya başladım ve durmak çok zor. Bugün çok güldüğüm için yüzüm ve midem ağrıyor. "Ne yani, birkaç ay sonra kardeşin Scout'la yeniden bir araya geldiğimizde, onun ve erkek arkadaşının oynadığı bu filmlerden birini getirmeyelim mi diyorsun?"

Resme bakıyor. "Onu hatırladığım kadarıyla, bunun şimdiye kadar gördüğü en harika şey olduğunu düşünüyor olabilir."

Resim herkesi yirmi dakika boyunca eğlendiriyor, biz detaylara hayranlıkla bakarken Megan dantelli yakası ve taktığı şatafatlı altın takılar yüzünden Eli ile acımasızca dalga geçiyor. "Hey," diyor Benji sonunda, ağacın altındaki boş alana kaşlarını çatarak. "Kimse Oliver'a bir hediye vermedi."

Jackson'ın yanımda gerildiğini hissediyorum ama saklanmak için artık çok geç. Odadaki avukatlar hemen zihinsel hesaplamalar yapıyor ve henüz hediye vermemiş tek kişi olan Jax'e doğru dönüyorlar.

"Ben, uh... Bebeğin bir şeye ihtiyacı var. Bebek bezi." O kaçamadan Jonah ayağa fırlar ve Charlie'yi kaçırır.

kalın göğsüne yaslıyor. Kızın poposunun çevresini kokluyor. "Bana güzel kokuyor."

Jax yüzünü buruşturuyor ve bana biraz çaresiz bir bakış fırlatıyor. "Benim bir hediyem yok. Gerçekten üzgünüm, Ollie."

"Sorun değil, aşkım." Kafam karışmış bir halde başparmağımla yanağını okşuyor ve üzerimizdeki tüm ilgiyi dağıtmaya çalışıyorum. "Bu yıl bana bir bebek aldın, bence bu kadarı yeterli."

"Hey, baba." Megan'ın elinde Jackson'ın siyah Carhartt ceketıyla koridordan koşarak gelmesi beni şaşırtıyor. Onun yanında dizlerinin üzerine çöküyor ve ceketini kucağına itiyor. "Gel hadi. Buna bayılacak."

Başını iki yana sallar. "Bırak onu, Megs. Ben-"

Adamın iri, sert elini ince eliyle kavrayıp eğiliyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor, sonra yanağını okşuyor ve cesaretlendirici bir gülümsemeyle arkasına yaslanıyor.

"Peki," diye iç geçiriyor ve ceketinin cebinden küçük bir paket kırmızı kâğıt çıkarıyor. "Bunu sana verene kadar beni rahat bırakmayacak."

İşkenceden bir an önce kurtulmayı umarak hiç vakit kaybetmeden kâğıdı yırtıp içinden bir şey çıkarıyorum... Şey, bu bir şey ve örülmüş. Pütürlü dikişlerden anlayabildiğim tek şey bu. Ama her biri için, bu adamın saatlerce kanepede bağdaş kurup oturduğunu, ellerine bakarak mücadele ettiğini görebiliyorum, sanki onu işbirliği yapmaya korkutabilirmiş gibi.

"Nasıl bitireceğimi bulamadım," diye mırıldanıyor. "Bana göstermeni istiyorum. Üzgünüm-" Özrünü dile getiremeden eğilip onu sıkıca ve muhtemelen bir Noel partisinin ortasında yapmam gerekenden biraz daha tutkulu bir şekilde öpüyorum. Geri çekildiğimde nefesini içine çekiyor ve şaşkınlıkla beni izliyor. Açık kahverengi saçları alnının üzerine düşüyor ve ben onları geriye doğru tarıyorum.

"Seçtiğin renklere bayıldım." Beyaz ve yeşil şeritlere dokunuyorum. "Muhteşemler. Bunu... dışarıda giydiğimde harika görünecekler?" Bunun bir giysi olduğunu doğru tahmin ettiğimi umarak girişimde bulunuyorum.

Jackson'ın yüzü biraz aydınlanıyor. "Renkleri beğendin mi? Gözlerinle uyumlu olur diye düşündüm."

Aklımın bir köşesinde, odanın geri kalanının düşünceli olmasını ve onun üzerindeki baskıyı azaltmasını istiyorum ama endişelenmeme gerek yok. Diğer herkes hediyelerine hayranlıkla bakmaya devam ederken Alek battaniyesiyle yanımızda yere bağdaş kurup Jackson'a bunu öğrenmesinin ne kadar sürdüğü, hangi iplik ve ne-

kullandığını söyledi. Tanımlanamayan üründen çok etkilenmiş görünüyor ve şimdiden online alışveriş sepetine bir şeyler eklemeye başladı. Sanırım bir canavar yarattım. İyi ki Colson rahat şeyleri seviyor.

Alek'in malzemeleri seçmesine ve desenlere başlamasına yardım ederken Jax başını omzuma yaslıyor ve uykuya daldığını hissedebiliyorum. Ona doğru baktığımda Megan hâlâ diğer elini tutuyor, bir yandan da ona yaslanmış telefonundan bir şeyler okuyor. Onunla göz göze geldiğimde *teşekkür ediyorum* ve o da bana gamzesini gösteriyor. Zavallı adam haftalardır endişeli -uçuş konusunda stresli, dev parti konusunda stresli ve görünüşe göre benim hediyem konusunda da stresli. Ama ne olursa olsun, ailesini mutlu edecek her şeye kendini adıyor. Sonunda dinlenebildiğine sevindim.

"Hey," diye fısıldıyorum saçlarına, tam uykuya . "Oral seks konusunda da çok iyisin. Unutmadım."

Boynuma doğru güldüğünü hissediyorum ve bir elini *seni seviyorum* anlamında uzatıyor.



W Sağıma baktığımda Benji'nin sırık gibi vücudu yanımda bir top gibi kıvrılmış, parmakları benimkilere dolanmış ve diğer eli Triss'in ipeksi başını okşuyor. Omuzları titriyor Victor ve Jonah ile şakalaşırken kahkahalar atıyor.

Solda, Alek'in yerde yan yatmış, dirseğine dayanmış olduğunu görebiliyorum. Oliver uyuyan Jax'i omzunda dengede tutarken ve battaniyeyi nasıl yaptığını ve her rengi neden seçtiğini açıklarken dikkatle dinliyor. Alek son birkaç haftadır yüzme merkezindeki Noel partileri, bu akşam için plan yapmak ve yeni yıl için yığınla mali evrakla uğraşmakla uğraşıyor. Yıllardır onu ilk kez tamamen rahatlamış, saçları dağınık ve vücudunda hiçbir gerginlik yokken görüyorum.

Benji'nin kumral saçlarına bakıyorum ve burnumu saçlarının arasından geçiriyorum. İşte o zaman onun da gözlerindeki o hayranlık dolu ışıkla Alek'i izlediğini fark ediyorum. "Onun hayatını zorlaştırıyoruz. Bu gece onun için ne yapmalıyız, hm?" Benji'nin kulağına mırıldanıyorum.

Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzüyor, sonra yüzü aydınlanıyor. "Anladım." Boynunu bükerek uzunca bir süre kulağıma fısıldıyor.

Alek'le dün Seattle'da neler yaptıklarını anlatıyor. Dinlerken yüzüme yavaşça bir gülümseme yayılıyor.

"Anlaşıldı. Bunun arkasında durabilirim."

"Aynen öyle." Biraz zıplıyor. "Herkes acele edip gidebilir mi?"

"Sakin ol, küçük balık." Saçlarını alnından geriye doğru düzeltiyorum. "Bir süre daha arkadaşlarının tadını çıkar. Biz hâlâ burada olacağız."

Sözlerime rağmen, gecenin geri kalanında eggnog ve elma şarabı kaybolurken, bebekler huysuzlaşırken ve herkes kalkıp eşyalarını toplamaya başlarken sabırsızca kıpırdanıyor.

"Pekâlâ millet," diye anons ediyor Ethan ayağa kalktıklarında. "Bir saniyeliğine dikkatinizi bana verin."

"Dur tahmin edeyim," diye atıldı Jonah hevesle. "Senin de bir bebeğin olacak!"

Victor öksürük krizine girerek neredeyse elma şarabını her yere dökecekken Ethan sırtarak gözlerini deviriyor. "Asla. Sadece bir grup fotoğrafı çekmek istemiştim."

Alek mutfaktaki kitaplardan küçük bir telefon standı yaparken geri kalanımız da kimse yanmadan kendimizi şöminenin önüne yerleştirmeye çalışıyoruz. Benji kollarıma sarılmış, Gray omzuma yaslanmış, bebeği onu gücendirmişim gibi bana bakarken ve Oliver'ın kırmızımsı bukleleri ellerimi gıdıklarken buluyorum kendimi. Alek zamanlayıcıya bastıktan hemen sonra Benji, "Köpekleri getir Alek," diye bağıyor. Alek, fotoğrafın patlamasına on saniye kala Triss ve Hamlet'i oyuncaklarını bırakıp gruba katılmaları için çılgınca ikna etmeye çalışırken Victor'kıs kıs güldüğünü duyabiliyorum çünkü Benji istediğini elde edene kadar hiçbirimizin ayrılmasına izin vermiyor. Sonunda herkesle fotoğraf çektirmeyi başarana kadar yedi deneme ve yarımızın ıslık çalıp köpeklere seslenmesi gerekiyor.

"Sanırım sonuncusunda göz kırpyordum," diye yakınıyor Jonah.

Alek fotoğrafa bakmadan, "Kesinlikle değildin," diye ısrar ediyor. "Herkes harika görünüyordu. Mükemmel bir fotoğraf. İşimiz bitti."

Bir sürü koşuşturma, paltoların çekilmesi ve hediyelerin toplanmasıyla birlikte tüm misafirlerimiz gecenin karanlığında dışarı çıkarlar. Kar sadece hafif bir beyaz toz bırakmış, ancak Benji'nin yassı yaratıklardan oluşan hayvanat bahçesinin arasından geçerek arabalara doğru ilerleyen erkeklerin ayaklarının altında çıtırdamaya yetiyor.

Üçümüz birlikte kapı girişinde kümelendik ve arabalar görebilmemiz için iç lambalarını yakarak geri geri giderken el salladık.

Herkes el sallıyor. Geride bıraktıkları tek şey, yarın gönderilmek üzere yola çıkardığım büyük tablo. Sadece Gray'in o şeyi evinde her gün asılı tuttuğunu ve onu rahatsız ettiğini bildiğim zaman mutlu öleceğim. Arkadaşlarını davet ettiğinde ve onlara bunu açıklamak zorunda kaldığında.

Arabaların dağılışı izlerken Alek çenesini omzuma yaslıyor. Önce soğuk kulağını, sonra da Benji'nin karışmış saçlarının tepesini öpüyorum. "Sanırım ilk kez ev sahipliği yapmamız büyük bir başarıydı."

"Benji havuzdaki patates cipslerini temizledikten sonra." Alek onu dürtüyor ve Benji biraz ofluyor. Fazla ciddi adamımız yorgun bir gülümsemeyle iç geçiriyor. "Sanırım biraz bulaşık yıkayıp yatacağım."

Kaşlarımı kaldırıp Benji'ye bakıyorum, o da arkasını dönüp evin içine doğru koşarak merdivenlerden yukarı çıkıyor.

"Ona ne oldu?" Büyük, ahşap ön kapıyı iterek kapatırken Alek şaşkınlıkla soruyor. Onu kapıya yaslayıp öptüğümde irkilmiş gibi bir ses çıkarıyor; önce nazikçe, sonra yumuşak bir iniltiyle ağzını bana verene kadar daha derinden. Duracağımı sanıyor, ama ben daha sert ve daha talepkâr bir şekilde tekrar giriyorum, o altımda erirken saçlarının arasından yüzgeçlerimi okşuyorum.

"Hadi," diye nefes alıyorum alnımı onunkine dayayarak. "Sana bir şey göstermem gerek."

"Bulaşıkları sen mi yıkıyorsun?" Onu merdivenlere doğru çekerken mırıldanıyor. "Çünkü bu gerçekten seksi olurdu."

Onunla alay ediyorum ve elinin tersini öpüyorum. "Sabah uyandığında, sevgilim, tüm bulaşıklar temiz olacak. Ama şu anda daha büyük bir sorunumuz var."

Yatak odamızın kapısının önünde durduğumuzda yüzünde endişeli bir ifade beliriyor. "Bir sorun mu var?"

Bir parmağımı dudaklarıma götürüyorum ve içeriden yumuşak patlama ve tıkırtı sesleri duyana kadar duraklıyorum. Tamamen şaşkın bir halde bana göz kırpmıyor. "Kapıyı aç, sessizce."

Bunu yaptığında, Benji'nin tamamen siyah giyinmiş, tüm şifonyer çekmecelerini çekip çadırları karıştırdığını ortaya çıkarmak için geri dönüyor. Onu görünce neredeyse soğukkanlılığımı kaybediyordum. Ortalıkı dağıtmak için her türlü bahaneyi buluyor.

"Benji," diye bağıır Alek. "Sen ne-"

Çocuk arkasını döner ve dramatik parmak tabancasını Alek'in kafasına doğrultur. "Beni canlı ele geçiremeyeceksin. Yani... bu kulağa doğru gelmedi. Yaşıyor olacağım. Ama sen yaşamayacaksın."

Alek ikimizin arasına bakıyor, sonra yorgun, perplexed bir hareketle alnını ovuşturuyor. "İkinizin de yıkanmak istemediğini biliyorum, ama bana söyleyebilirsiniz, bunun yerine..." Sözsüzce bir el sallıyor.

"Sanırım bir casus yakaladık," dedim sabırla, Benji'den yayılan azgın sabırsızlık bulutunu hissederek. "Sırlarımızı çalmaya çalışıyor..."

"Ha?"

Benji oflayıp puflar ve kollarını kavuşturur. "Nükleer kodları çaldım," der, "ama sana asla söylemeyeceğim. Asla. Ne yaparsan yap. Hayır."

"Ohhhhhh. Aman Tanrım." Alek gülmekten kırılıyor. Kimsenin gülmediğini fark edince yavaşça tekrar ciddileşiyor. "Yani, hayır. Kodlar değil."

"Sanırım onu sorguya hazırlamanız gerekiyor." Ayakkabılarımızı bağlamak için oturduğumuz köşedeki sandalyeyi işaret ediyorum.

"Mmmm," diye yavaşça başını sallıyor Alek, dudaklarında bir gülümseme belirirken bu fikre ısınıyor. "Katılıyorum." Yaptığımız şey karşısında zevkten patlamamak için kendini zor tutarak geri çekilen Benji'ye doğru ilerliyor.

"Seni hain," diye bağıyor Benji, Alek onu köşeye sıkıştırıp eşofmanını indiriyor, sonra da tişörtünü başından çekip çıkarıyor. "Victor Lang işini birlikte yaptık. Sadakat senin için bir şey ifade etmiyor mu?"

"Hepsi planın bir parçasıydı," diye takılıyor Alek, burnunu Benji'nin boynunda gezdirip omzunu ısırarak. "Senin zayıf yönlerini öğreniyordum." Alek parmaklarını sertleşen sikinin etrafına sarıp onu sandalyeye itmeden önce birkaç kez okşadığında Benji nefes nefese kalır ve sızlanır. "böyle. Şimdi kal."

"Planın nedir?" Odayı geçip kot pantolonumun fermuarını açarak büyüyen ereksiyonumu serbest bırakmak için soruyorum. Bu ikisinin birbiriyle oynamasını izlerken bile boşalabilirdim. Aslında birçok kez boşaldım. Alek'in eşofmanının önünü indirip sikini ve taşaklarını avucumun içine aldığım da Benji muhtaç ve itiraz eden bir ses çıkarıyor.

Alek başını geriye atarak inliyor. "Düşman casusları her şeyi itiraf edene kadar gelemezler."

"Asla kırılmayacağım," diyor Benji hiçbir inancı olmadan, özlem dolu yavru köpek gözleriyle birbirimize dokunuşumuzu izleyerek.

Alek'in kazağını sıyrıyorum ve avuçlarımı sıcak, yumuşak teninde gezdiriyorum, Benji'nin hayal kırıklığına uğramasını sağlamak için onu tekrar bolca dilimle öpüyorum. "Vazgeçmeden önce seni onun önünde kaç kez boşaltabileceğimi merak ediyorum."

Alek o kadar yorgun ve muhtaç ki, ereksiyonlarımız iç çamaşırlarımızın arasından birbirine bastırıldığı ve ellerim ve ağzım vücuduyla istediğim gibi oynadığı için oyunu hatırlamakta zorlanıyor. Sadece inliyor ama bu sesin Benji için işkence olduğunu biliyorum. Çocuk taş gibi sertleşmiş ve akıtıyor, yumrukları sandalyenin kollarını sıkarken bizi sefil bir bakışla kısıtıyor.

Birden irkiliyorum, ayağa fırlıyor ve kapıya doğru koşmaya başlıyor. "Dikkatinin dağılmasına izin veriyorsun," diye bağıyor gözden kaybolurken. "Ve arkamda tuzak telleri bırakıyorum, yani kapana kısıldın."

Alek gözlerimle buluşuyor ve merdivenlerden gürleyerek indiğini duyduğumuzda kahkahalar atıyor. "Siz ikiniz..." Kafasını sallıyor, ne diyeceğini bilemiyor. Saçma bir şey söylemesini bekliyorum ama onun yerine "mükemmel" diye geveliyor.

"Önce gidip casusumuzu alalım mı?"

Sırtarak başını sallıyor. El ele alt kata iniyoruz, sonra Benji'ye arkadan için alt kattaki uzun yolu dolaşıyoruz, Benji kanepenin arkasına çömelmiş bizi yanlış yönden izliyor. Alek üzerine atlayıp kaldırdığında ve kıcı havada, kolları arkasına kısıtılmış halde kanepenin arkasına bıraktığında çığlık atıyor.

Benji donar, titrer, siki vücuduyla minder arasına sıkışır ve bacakları açılır. Alek bir parmağını çatlağına sürttüğünde içgüdüsel olarak daha da geniş açıyor ve muhtaç küçük deliği geriliyor. "Onu istiyor musun, şef?" Alek bana soruyor. "Tehdit etkisiz hale getirildi. Artık ne istersen söyleyecektir."

"Hayır." Parmaklarımı Benji'nin taşaklarının yumuşak alt kısmında gezdiriyorum ve o da titriyor. "Yakalanmasına yardım ettiğin için onu ödül olarak alabilirsin. Bunu bir Noel ikramiyesi olarak düşün."

"Ya da sırayla yapabiliriz," diye düşündü Alek, mükemmel yuvarlak kalçalarından birini sıkarken. "Gecenin geri kalanında hiçbir yere gitmeyecek."

"," diye inliyor Benji yastığa doğru.

Bu yüzden en kutsal geceleri, ilk Noel partimizin dağınık kalıntıları içinde oğlumuzu sırayla korkutarak geçiriyoruz ve ancak ikimiz de birkaç tur attıktan sonra gelmesine izin veriyoruz.

Her şey o kadar hızlı oldu ki, bu sabah kurabiyeleri yerleştiriyor, elma şarabı karıştırıyor, yerleri siliyor ve eşyaları yeniden düzenliyorduk. Şimdi ise derin, huzurlu bir gece yarısı, bizi Noel'den başka bir güne, değişimlerle dolu çalkantılı bir yıldan yeni ve tanıdık olmayan bir şeye taşıyor. Ben artık evi ve ailesi olan bir adamım. Arabaları mutlu, gülen

El sallayacağımız insanlar, asla ayrılmayacak dostlar... Çünkü hiçbirimizin ifade edemeyeceği bir şeyle birbirimize bağlıyız.

Hayatımızı sonsuza dek değiştiren anların çok büyük ve dünyayı sarsacak nitelikte olması gerekiyormuş gibi görünür, ancak aslında her şey daha önce hiç olmadığı kadar parlak ve güzel olana kadar, her seferinde tek bir an, tek bir hediye, tek bir anı, tekrar tekrar yeni günlere dönüşür.

Neşeli ve Parlak'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! En sevdiğiniz karakterleri yeniden görmeyi sevdiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün!

Gelecek kitaplardan ve romanlardan haberdar olmak için Instagram'da @rileynash- books hesabını takip edebilir, Facebook'ta Riley Nash's Underdogs'a katılabilir veya www.rileynashbooks.com adresinden bültenime abone olabilirsiniz.



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

